

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Catalunya Cristiana

*"Si l'Univers es troba
«davant» l'home com
una primera revelació,
pertany a l'home el
desxifrar-lo d'una
manera creadora, fent
conscient la lloança
ontològica de les coses"*

Olivier Clément

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

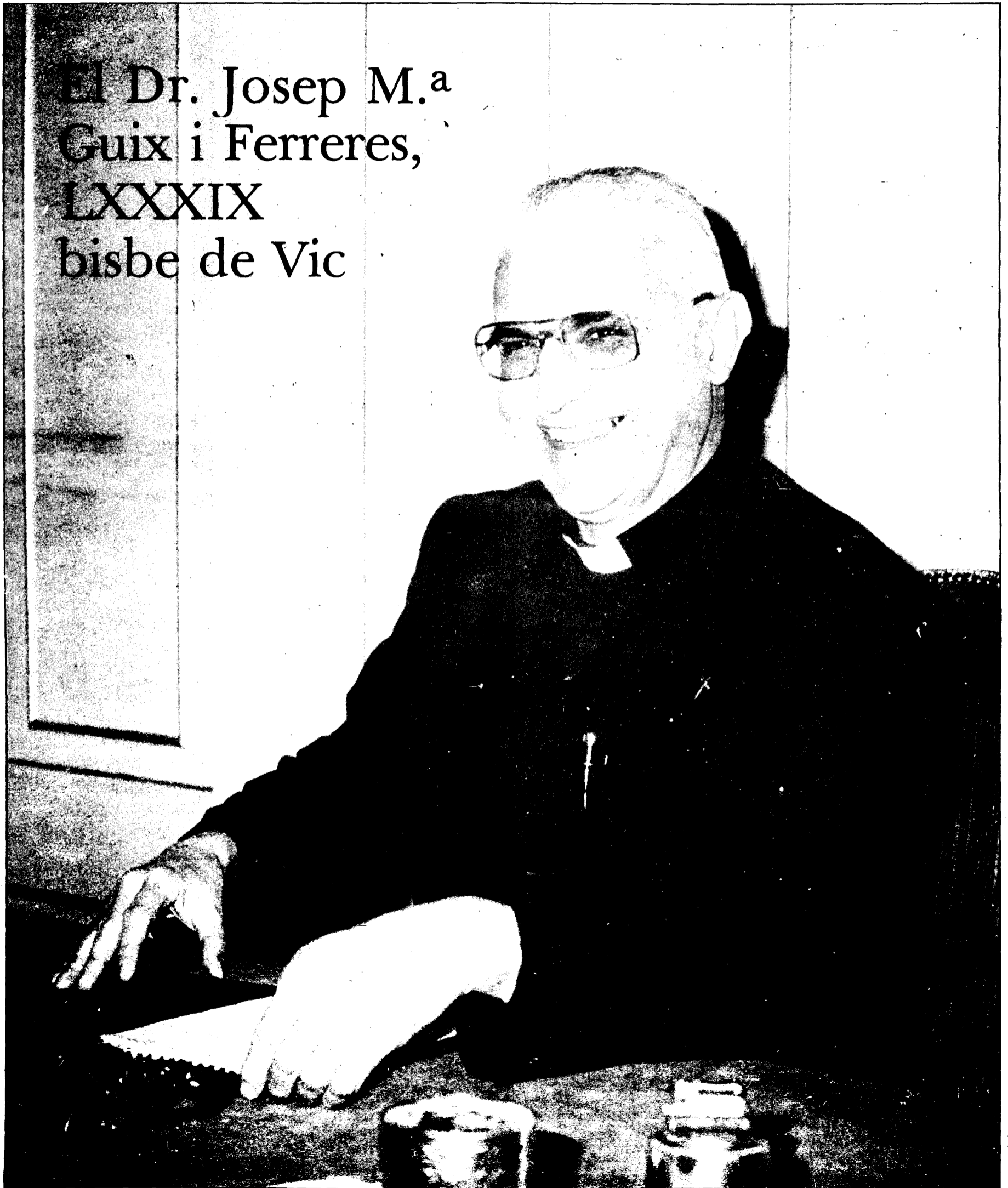
SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any IV N.º 206

Setmana del 4 al 10 de setembre de 1983

50 Ptes.

El Dr. Josep M.^a
Guix i Ferreres,
LXXXIX
bisbe de Vic

Obsequis que fan carrera

La Caixa d'Estalvis de Sabadell li proposa una Campanya de Promoció de l'Estalvi amb la qual el seus diners poden tenir un doble interès.

* Retribuïm la imposició que ens faci de **150.000 pessetes** a tres anys, amb un 10 % d'interès en els 36 mesos, el qual li serà abonat en el moment del seu venciment, i l'obsequiem amb un doble premi:

- Una col·lecció de **30 volums d'Obres Mestres de la literatura universal**.
- **40 discos L.P.** i 10 llibres explicatius a tot color: "La Gran Música" i "La Música Elegida".

* Per una imposició de **200.000 pessetes** a 36 mesos, un interès global del 10 %, que li lliurarem en el moment del seu venciment, i un **ordinador personal COMMODORE VIC-20** que ja es pot emportar en el moment de fer la seva imposició, junt amb un cartutx de joc d'escacs "Sargon II" acoplable a l'ordinador amb 7 nivells de dificultat i un llibre d'instruccions per accionar vostè mateix el seu VIC-20.

Passi per les nostres Oficines. És una bona oportunitat. Per fer carrera.

**CAIXA D'ESTALVIS
DE SABADELL**

Editorial

Per una Església rejuvenida

Amb l'entrada, aquest diumenge, del doctor Josep M.ª Guix a la seu episcopal de Vic, es clou una etapa important per a l'Església catalana i se n'inaugura una altra que, gosariem qualificar de decisiva. Decisiva perquè l'Església a casa nostra —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, amb les nostres parròquies, associacions, obres, etc.— desplegui, respectuosa amb tothom i lliure de traves alienes al seu ésser cristià, la vida evangèlica que li és pròpia: vida de culte i pregària digna i intensa, vida de formació de la fe i d'aprenentatge de les virtuts cristianes dels infants, els adolescents i els adults, vida de proclamació explícita —no gens fàcil— del missatge de la salvació oferta en Jesucrist, i per Jesucrist, a tot home, vida d'unió i de caritat sincera entre tots els germans i vida de solidaritat "compassiva" i activa —dins de la nostra limitació— amb totes les necessitats, misèries i injustícies que afligeixen, com a símbol i sovint com a conseqüència del pecat, als homes del nostre temps.

Fins ara l'Església a Catalunya ha viscut en una sèrie de provisionalitats. Temps del Concili i del post Concili; darreries del franquisme; estrena de la democràcia i separació de l'Església i l'Estat... I en aquests últims mesos l'endegament dels plans pastorals de conjunt per diòcesis i d'excel·lents iniciatives interdiocesanes, la vinguda del Papa (sí o no?, així o aixà?), les diòcesis vacants i la incògnita de qui i com serien els nous bisbes. Tot això, no ho oblidéssim pas, ha marcat fortament, amb ombres i llums, aquests temps passats, i ni pretenem enumerar-ho ni molt menys valorar-ho. No som pas historiadors sinó modestos cronistes. Però creiem que podem afirmar que ara és l'hora d'encetar amb peu ferm una nova etapa del camí.

El programa proposat per l'Episcopat espanyol com a conseqüència de la reflexió seriosa i responsable de les paraules que el Papa ens adreçà en la seva visita pastoral és, al nostre entendre, un marc vàlid i errariem si ens penséssim que, puix està fet "a Madrid", no va per nosaltres. No oblidem que els nostres bisbes "també" el varen discutir i el varen votar. Siguem conscients que malgrat el nostre "fet diferencial" —del qual estem orgullosos i que valorem com cal— vivim submergits, nogensmenys, en un clima polític, cultural i social —i per tant "també" religiós i moral— que és comú, per centres concèntrics, a tot el poble espanyol, al món occidental, al món "tout court". Certament que a Catalunya és indispensable fer unes adaptacions, aplicar uns "coeficients valoratius" (el cèlebre "ridimensionamento" italià), fer unes traduccions més mentals (de mentalitat, volem dir) que no pas lingüístiques, però no ens creguéssim que som "una illa felicitat" i de fet ens trobéssim galdosament "a la Lluna...". És a dir, amb els llunàtics.

Escrivim això en la proximitat de l'"Onze de setembre", la nostra festa nacional. Creiem que aquesta ha de ser la nostra aportació patriòtica, com a Església, a la riquesa, a la prosperitat, a la plenitud de vida cívica del nostre país: "Tornarà a ser rica i plena", cantarem a pleret. Cada ciutadà —i el cristià ha d'excel·lir a ser-ho— té la seva pròpia tasca en el benestar comú. Però l'Església, com a comunitat de dones i homes plenament d'un país, també té una tasca ineludible sense la qual el país s'empobriria i és la de ser plenament ella mateixa.

Amb un Episcopat renovat, repetim, podem tenir l'esperança d'un rejuveniment del catolicisme català. Senyor bisbe de Vic, ¡benvingut! Bisbes de la Catalunya renovada, podeu comptar amb nosaltres per a una Església sempre jove i capaç de ser l'ànima de la Pàtria.

Col.laboració

El Papa del drama fou mestre de joia

El passat més d'agost s'acomplí el cinquè aniversari de la mort del papa Pau VI, i de l'elecció del seu successor, Joan Pau I, de brevíssim pontificat. Commemorant l'efemèrides, la revista italiana **IL SABATTO** publicà, entre altres, l'article que a continuació reproduïm, degut a Domenico Agasso, un biògraf de Pau VI.

Potser passarem la vida desmentint la "melangia" de Pau VI; no ho assolirem, i continuarem dient-li "Pau Trist", perquè ningú no ha aprofundit, no ha passat de les coses superficials, arrelats a la mandra i plens de presumció. Hi ha hagut el destí del papa Montini: inscriure'l des del principi en un malentès, perquè pocs han estat prop d'ell, i els més l'han sentit explicar i escenificar en el paper d'home angoixat; tal com Joan XXIII era només "alegre i bo", Pius XII només era l'home dur, com pel juliol del 48 Bartoli ens evità la revolució: els immortals gèneres literaris. Com si volguéssim explicar que Carlemany a Roncesvalls no podia tenir la barba blanca als seus trenta-set anys.

I vet ací que desmentim la melangia de Pau VI cada vegada que arriba el mes d'agost amb l'aniversari de la seva mort. Desmentim, rebutgem, esmentem i desempolsaguem convençuts de retre-li un servei. És un error. Pau VI no en té cap necessitat. El 6 d'agost del 1978, a Castel Gandolfo, morí un Papa enamorat de l'espectacle "dramàtic i admirable" d'aquest món; no un home extenuat, ple de dolor: així era, així està escrit en mil documents aquest color de coratge i confiança que domina en el quadre dels quinze anys del seu pontificat, per qui sap captar-ho. No val la pena, doncs, polemitzar amb els gèneres literaris.

Però potser el servei pot fer-se a tants catòlics per deslliurar-los —a ells— de la nostàlgia i de l'angoixa d'avui. Efectivament, Pau VI féu molts discursos dramàtics, molts més que altres Papes. I el toc més original de drama és que ell no

parlava d'una Església assetjada per enemics exteriors, sinó amenaçada per tants perills en si mateix. Va parlar d'abandonament, d'infidelitat, d'"escisió", i una vegada arribà a pronunciar la paraula "cisme".

Tot això ho deia públicament —un cas insòlit encara— en lloc de fer-ho amb comunicacions reservades a pocs. Els nostres defectes com a col·lectiu cristià els esventava des de la finestra de Sant Pere. Ho deia com a home adolorit, però com a home d'una confiança, no solament en la Providència, sinó també en la gent, en els fidels, en nosaltres. Algun antic alumne del Seminari Lombard, de Roma, recordarà un discurs del 1968, als professors i alumnes; aleshores, Pau VI, en la festa de sant Carles Borromeo, arribà a dir que l'Església estava vivint un període de gairebé "autodemolició". Però tot seguit afegí: Aquesta és una duríssima prova, "però el cristià coneix la joia que brolla de la prova". Més que angoixa, melangia, depressió, el papa Montini sentia dolor pels treballs de l'Església, però al mateix temps es mostrava com fascinat per haver-los d'afrontar, i mirava de comunicar aquest enamorament a tota l'Església: l'espectacle "dramàtic" ensems que "admirable", la "prova" que produeix "joia".

"Aquest home tan fred és un home de foc": és una definició del comte Sforza, quan era ministre d'Afers Estrangers. Ho confirmen quinze anys de pontificat, però cal que sapiguem desxifrar: l'estil del foc-Montini, un foc diferent, de tipus poc freqüent, un foc elegant. I a la història de la "melangia" no podem pas contraposar inèdits

episodis riallers. Ningú no ha vist mai sanglotar Pau VI, ni ningú no l'ha vist mai esclafint en una riallada. La demostració de la seva superior serenitat, del seu coratge i de la seva confiança, prové dels seus més dramàtics discursos. Abans de tot, pel fet d'haver-los pronunciat, sense prudents atenuants: i després perquè partien de la dolorosa anàlisi per arribar a la indicació dels objectius i al "vot de confiança" en la gent, en els fidels, en els homes. Confiança també en els no fidels, en els enemics: "En aquesta negació del nom de Déu, ¿s'hi amaga potser una intenció iconoclasta, sí, però contra les falses concepcions de la divinitat, contra les religions imperfectes i corruptes, i per això resoluble en la recerca potser inadvertida del Déu-ignorant, d'un Déu veritat, d'un Déu bondat, d'un Déu-vida?"

Vivint així la fe, i esguerdant així l'essència de la fe, Pau VI no podia ésser l'home turmentat que els gèneres literaris han descrit. I si ho hagués estat no hauria conduït l'Església a través dels quals que sabem.

Resta encara per dir, que en segles i segles de Papes, només una sola vegada ha succeït que un d'ells dediqués una "exhortació apostòlica" universal a la joia! Succeï amb ell, l'any 1974. **Gaudete in Domino** es titula aquell document que, certament, no invita a fugir del món, ans al contrari, proposa una "política de la joia", és a dir, "un pacient esforç d'educació per aprendre, o aprendre altra vegada, a gustar senzillament les múltiples joies que el Creador ha posat en el nostre camí". I precisa que no es tracta de místiques alegries. "La joia cristiana suposa l'home capaç de joia natural. Sovint és partint d'aquestes que Crist ha anunciat el regne de Déu".

Però Pau VI, ¿qui sap per què?, per a moltsíssims que l'estimem continua agrasant angoixat. No és certament fàcil reeducar-se a la joia.

Domenico Agasso

Catalunya
Cristiana

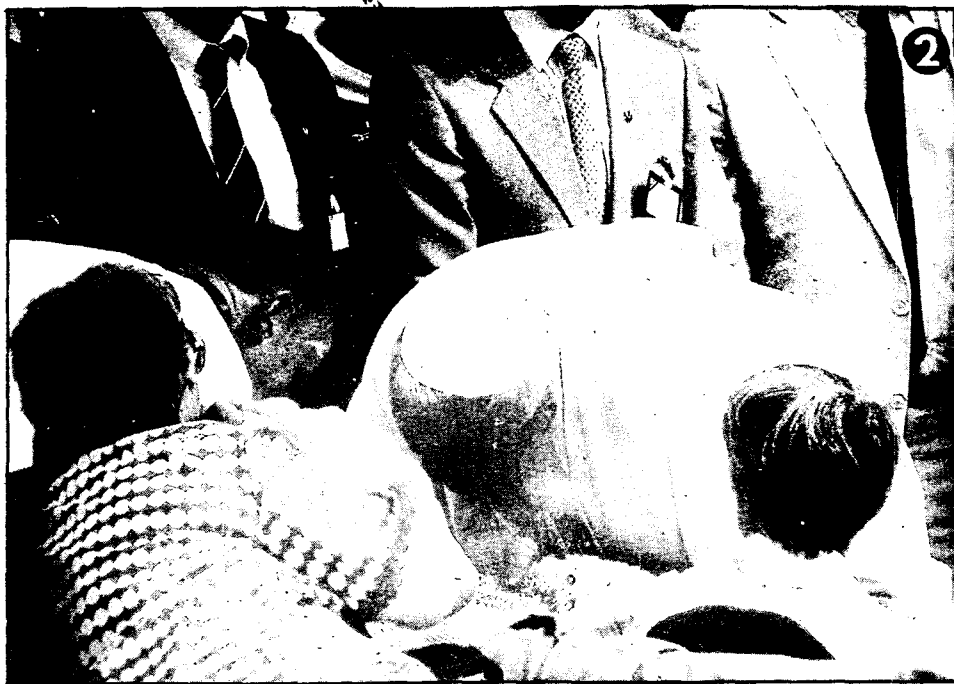
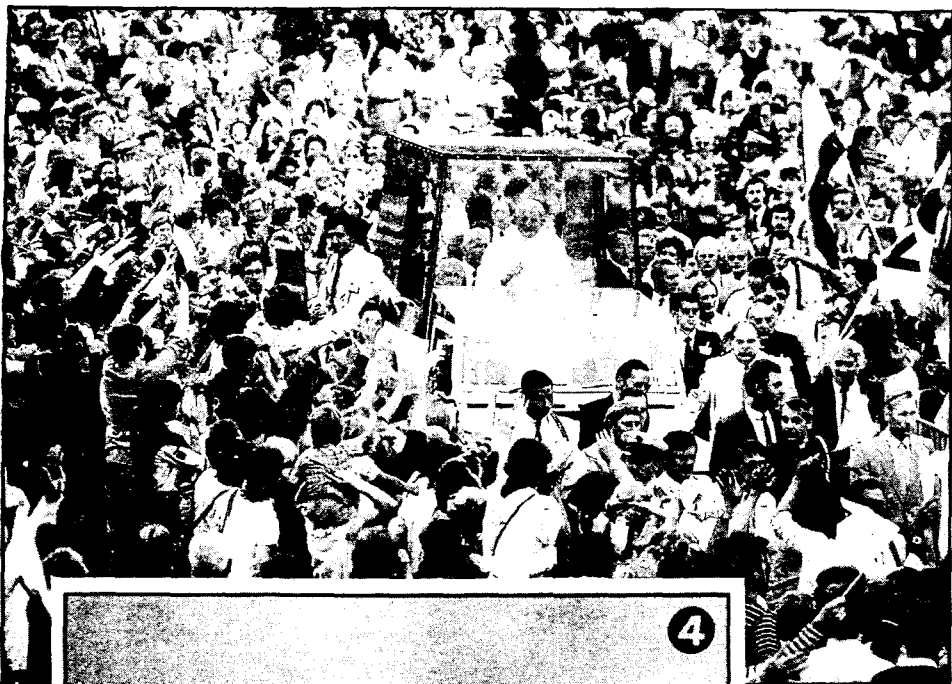
Redacció Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.O.

El pelegrinatge del Sant Pare a Lourdes

Més de 300000 pelegrins varen ser presents a Lourdes per donar la benvinguda al Sant Pare. Gent de totes les edats i condicions —joven, persones grans i malalts—, tots, sense excepció, volien saludar-lo.

El missatge que Joan Pau II adreçà al poble francès quedà ja reflectit en un dels darrers números de CATALUNYA CRISTIANA. Ara, us oferim el testimoni gràfic de l'estada del successor de Pere a Lourdes.

- 1 Quan arribà a Lourdes, Joan Pau II fou acollit per una gemació entusiasta
- 2 Abans de marxar, el Papa saludà afectuosament els malalts.
- 3 Pelegrins asseguts a la gespa, davant la basílica, i durant la processó de nit
- 4 Joan Pau II pregà fervorosament a la Mare de Déu
- 5 Un moment especialment emocionat va ser quan Joan Pau II resà a la gruta de Massabielle

L'advocat dels miracles

La recent visita del Sant Pare a Lourdes ha desvetllat una vegada més la polèmica i el debat sobre els miracles. Pel seu interès, reproduïm aquest article de Franco Molinari, aparegut a "Il Sabato" que tracta aquest tema.

La recent biografia del pare Gemelli, escrita amb l'habitual agudesia d'Alessandro Pronzato, té un capítol titulat "Vetllades al roig viu". Es tracta dels debats sovint dramàtics i tempestuosos, que el jove franciscà de 30 anys, metge, havia estat ateu i positivista, i més tard creador de la Universitat catòlica del Sagrat Cor, sostingué en el bienni 1909-10 davant del més variat auditori d'Itàlia.

Els més violents tingueren lloc en les vesprades del 10 i 11 de gener del 1910. En

elles el foc assolí el roig viu. La gran sala de l'Associació sanitària milanesa, on el frare havia de mesurar-se amb els poderosos cervells de l'anticlericalisme, era plena de gom a gom de gent que omplia també les sales contigües. Gemelli parlà durant més de dues hores i comentà dos casos prodigiosos (Pietro De Rudder i Giovanna Tulasme). Després de la presentació de les dues guaricions, avalades pels certificats i documents, tragué algunes conclusions, científicament irrefutables, que es poden resu-

mir en aquests temes: "A Lourdes es produeixen fets amb un mecanisme ben especial, que és diferent de l'habitual. Aquestes guaricions són reals i certificades fins i tot per metges que no creuen en el fet sobrenatural. Els certificats i els testimoniatges de l'Oficina de constatacions mèdiques exclouen absolutament el truc o la il·lusió. Hem de confessar com a metges que no podem negar la realitat dels fets, però no els podem explicar amb teràpia humana."

El religiós va declarar que qui volgués, podria passar pel seu convent i examinar la documentació.

Al final de la primera vetllada, 17 metges s'inscriviren a la rèplica, que havia de tenir

lloc el dia següent. La trobada va degenerar en una topada. Les raons dels adversaris eren penoses pel tancament mental i la violència.

Era mitjanit quan fou concedida la rèplica a l'"acusat", que defensava la Mare de Déu de Lourdes. Sorprengué a tothom amb la calma i la lucidesa, a desgrat del clima de rancorós apassionament. Reuní les dificultats en tres sèries i les va desmuntar. Però la sorpresa més gran fou que no va pujar a la trona del predicador, sinó que restà fidel a la seva posició d'estudiós. Ell demana als seus col·legues positivistes que fossin positius i que s'atenguessin al mètode rigidament científic. El moll de l'os del seu discurs és aquest: "Hi ha fets

reals, hi ha guaricions certes, que la ciència no pot explicar. No és una actitud científica rebutjar per encavant els prodigis de Lourdes solament perquè els meus instruments mèdics no aconseguixen explicar-los".

El cronista de la "Perseveranza", periòdic, no precisament clerical, comentà: "Amb gran sorpresa vaig trobar capgirades les parts. Em creia trobar un Gemelli dogmàtic i en el seu lloc he trobat un opositor tranquil, que s'atèn als fets, a les dades, a les proves. Em pensava sentir dels metges la paraula serena dels científics, y en lloc d'això, gairebé tots eren dogmàtics".

Franco Molinari

Vaticà dia a dia

S'HA TROBAT A NATZARET LA CASA DE MARIA

Els franciscans que atenen el santuari de l'Anunciació, a Natzaret, construït segons la tradició on era la casa de la Verge, n'han trobat el paviment. Durant els treballs de restauració del santuari, sota el sòl de l'església construïda el 1720, se n'ha trobada una altra realitzada pels croats, el segle XII. Aquí han aparegut el paviment, una gruta, una sitja per a cereals que correspon a l'època del Senyor i que, sens dubte, és la casa de la Verge.

Entre les restes de l'església del segle II, han aparegut grafitos on es llegeix "Xe Maria", que vol dir "Ave Maria"; en un altre, "El lloc sant de Maria", a més d'altres símbols cristians.

El pare franciscà Bellarmino Bagatti, en una entrevista publicada per un diari italià, afirma que les troballes de Natzaret demostren que el culte a Maria comença en els primers segles de l'Església i en els mateixos llocs on va viure, molt abans de la institució oficial de les festes marianes, que daten del segle V.

AUTORITZAT EL CULTE AL GRAN PINTOR DOMINIC FRA ANGÈLIC

Per un motiu propi de Joan Pau II, ha estat autoritzat per a l'orde dels dominics, el culte com a beat, del famós pintor italià fra Joan de Fiésole, més conegut com a fra Angèlic o beat Angèlic.

El pintor dominic del segle XV (nasqué en el 1387 en la vall de Mugello i morí a Roma, al convent dominicà de Santa Maria de Sopra Minerva, el 1455), rep, així, oficialment, el culte litúrgic que li correspon a la denominació que tenia en molts països des de fa segles, per la seva fama de santedat i el caràcter místic de la seva

obra pictòrica, admirada mundialment.

En la Cúria general dels dominics hom destaca que és el primer artista que arriba a l'altar com a exemple, com a intercessor, com a model.

EL LLIBRE DEL VIATGE DEL PAPA

Acaba de sortir, patrocinat per la Conferència Episcopal Espanyola i editat per Coeditores Litúrgicos, el llibre oficial del viatge del Papa, amb el títol "Juan Pablo II en España". El volum consta de 598 pàgines i és, al mateix temps, crònica, àlbum de textos i comentari pastoral als missatges que el Papa adreça als espanyols. Sobre amb una presentació del president de la Conferència, monsenyor Gabino Díaz Merchán, qui considera el llibre com "l'inici d'una reflexió". El secretari de l'Episcopat, monsenyor Sebastián Aguilar, explica minuciosament la història de com es preparà el viatge i a continuació, José Luis Martín Descalzo, coordinador de l'obra, conta la "Crònica emocionada del viatge".

La part medul·lar del llibre és composta per tots els discursos pronunciats pel Papa a Espanya, com també per les salutacions dels bisbes en les diverses etapes del viatge. A l'apèndix s'hi inclouen, també, els discursos del Papa als bisbes espanyols en la seva visita "ad limina" i la salutació i comiat del Rei al Sant Pare. La darrera part del volum és dedicada a comentaris: una rica valoració a la qual contribueixen bisbes, sacerdots, religiosos i seglars. El punt final, o epíleg, el posa el nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Innocenti, per al qual aquesta publicació "demostra que aquesta visita continua viva dins de l'Església espanyola i que els seus bisbes no estan disposats a permetre que aquest foc s'apagui".

Joan Pau II està passant unes setmanes de vacances a Castel Gandolfo. Entre l'esmorzar i la lectura no perd el seu bon humor en les converses amb els seus amics.

Crònica de Roma

Dicasteri original

ROMA.— El Papa ha rebut, aquests dies, els membres d'un Dicasteri de la Cúria Romana de característiques certament originals. És l'únic els membres del qual són tots laics casats i s'han reunit, aquests dies, per primera vegada, la qual cosa ha permès a Joan Pau II reafirmar algunes idees fonamentals sobre la família cristiana. Naturalment, l'esmentat dicasteri és el Consell Pontifici per a la Família, creat recentment.

Tots els membres del Consell són parelles de cònjuges procedents dels cinc continents (6 europeus, 5 hispano-americans, 3 nord-americans, 2 africans, 2 asiàtics i 2 d'Oceania). No pogué ésser-hi present el cardenal Robert Knox, president, a causa de malaltia greu. El Sant Pare va anar a veure'l novament a l'hospital Gemelli, en tornar del seu darrer viatge, cosa que constituí el primer gest afectuós després de la seva tornada.

Als membres del Consell, Joan Pau II els ha dit i repetit que en la seva vida de sacerdot i de bisbe, una de les seves preocupacions més intenses ha estat sempre la de l'assistència espiritual de les famílies, que han estat font, per a ell, dels "seus records més bells i consoladors". Per això té tantes esperances dipositades en aquest organisme de la Cúria romana per atendre pastoralment les famílies, recordant-los les coses preciosíssimes de la doctrina i dels ensenyaments del magisteri. I és que cal ajudar les famílies ja que són elles la

primera i fonamental escola d'humanitat i de fe per l'home.

El Papa ha volgut recordar la bellíssima vigència dels ensenyaments de la "Humanae vitae" i de la "Familiaris consortio", que subratllen la relació inseparable entre l'amor conjugal i servei a la vida. "Seria un greu error —digué el Papa— contraposar exigències pastorals i ensenyament doctrinal, ja que el primer servei que s'ha de fer als homes consisteix en dir-los la veritat".

El Sant Pare ha volgut recordar, també, la relació inseparable entre el servei a la vida i la missió educativa. I, en aquest punt, el Papa ha insistit en el paper insubstituïble de la família en l'educació i en el gran respecte que s'ha de tenir vers les conviccions i la llibertat dels pares. La família, a més a més, ha de tenir tot l'espai i la influència que li correspon en la vida de l'home. Pel que fa als esposos cristians "han de testimoniar amb la seva vida que solament amb l'acollida de l'Evangelí troba la plena realització qualsevol esperança que l'home posi, legítimament, en el matrimoni i en la família".

Més que res, l'actual plenari ha estat un primer contacte dels membres del Consell. Ara, la seva col·laboració ha de continuar també fora del context del Plenari, proposant iniciatives, informant els responsables del Dicasteri i atraient l'atenció de la Santa Seu sobre els problemes més importants i urgents. És en aquesta línia que Joan Pau II desitja que hom treballi.

E. PLANAS

Corresponsal a Roma

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convalescència. Únicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Declara el nou bisbe de Vic, doctor Josep Guix en una exclusiva per CATALUNYA CRISTIANA

“Ausona ha tingut eminències il.lustres i encara les té”

Sota unes alzines i roures musculats del Brull —a la falda del Montseny— he mantingut una agradívola conversa amb el nou bisbe de Vic, monsenyor Josep M.ª Guix i Ferreres. Una tarda benigna i tranquil.la d'agost. L'herbei ens fa de catifa i el fullam dels arbres, ombra.

El doctor Josep M.ª Guix és un home afable, senzill, summament intel.ligent. De mirada penetrant, mans expressives, cabell abundant i un xic gris. Per damunt de tot, és un home de Déu, nascut i arrelat a la terra.

—Vaig néixer a la Coromina de Cardona. El meu pare era fuster i va morir a conseqüència d'un accident de treball. Jo tenia sis anys, però conservo bons records d'ell, perquè m'explicava moltes coses.

Queda la mare amb tres fills: el noi gran, una filla i el petit, en Josep M.^a, que amb el temps seria sacerdot i bisbe. La vida rural de Catalunya era modesta. La gent, des de bon matí, anava “per l'idea”, que vol dir “per feina”.

—Jo anava a l'escola de la Coromina. A l'hivern feia tant de fred, que cadascú es portava el braser. L'escola era de nens i nenes. Conservo un grat record dels dos mestres que vaig tenir. Primer “donya Maria”, que encara viu i m'estima molt, i després el que li dèiem “el senyor Garcia”, que ja és mort. Als dotze anys vaig ingressar al seminari de Solsona. Entre altres professors vaig tenir el doctor Josep Pont i Gol, fins ara arquebisbe de Tarragona. Durant els meus estudis de filosofia vingué com a bisbe de Solsona el doctor Enrique i Tarracón, que al traslladar-se la meva família a Barcelona, em va aconsellar que jo seguís el mateix camí.

Ascendent intel.lectual

Al seminari de Barcelona el doctor Guix fa el segon curs de teologia. Al cap d'un any passa a la Universitat Pontifícia de Salamanca, on continua i acaba els estudis ecles

siàstics. És ordenat sacerdot l'any del Congrés Eucarístic Internacional i canta la Primera Missa a la parròquia de sant Francesc de Paula. El seu primer destí fou a la “Santíssima Trinitat”, una parròquia de Sabadell. Em diu somrient:

—És més ser “vicari de la Santíssima Trinitat” que “vicari de Crist”...

A Sabadell passa tretze mesos i tretze dies, exactament. Va a Madrid, on comença el seu ascendent intel.lectual. Estudia al “Instituto Social León XIII”, on obté el títol de diplomàt en Ciències Socials. L'any 1957 ve a Barcelona i fins el 61 desenvolupa una intensa activitat, donant cursos de sociologia i com a encarregat de distintes institucions culturals i eclesials. L'any 62, reclamat pel cardenal Pla i Deniel, torna a Madrid i és nomenat sots-director de l'esmentat Institut. Precisament fou monsenyor Guix el primer doctor del centre aquell, amb una tesi sobre “el treball en el magisteri pontifici”, qualificada amb excel.lent “cum laude”. En aquesta època coneix de prop i tracta durant cinc anys amb el doctor Angel Herrera, fundador i director del “Debate”.

“Sota unes alzines i roures musculats del Brull, a la falda del Monseny...”

—Era un home extraordinari; de grans empreses; d'una generositat excepcional,

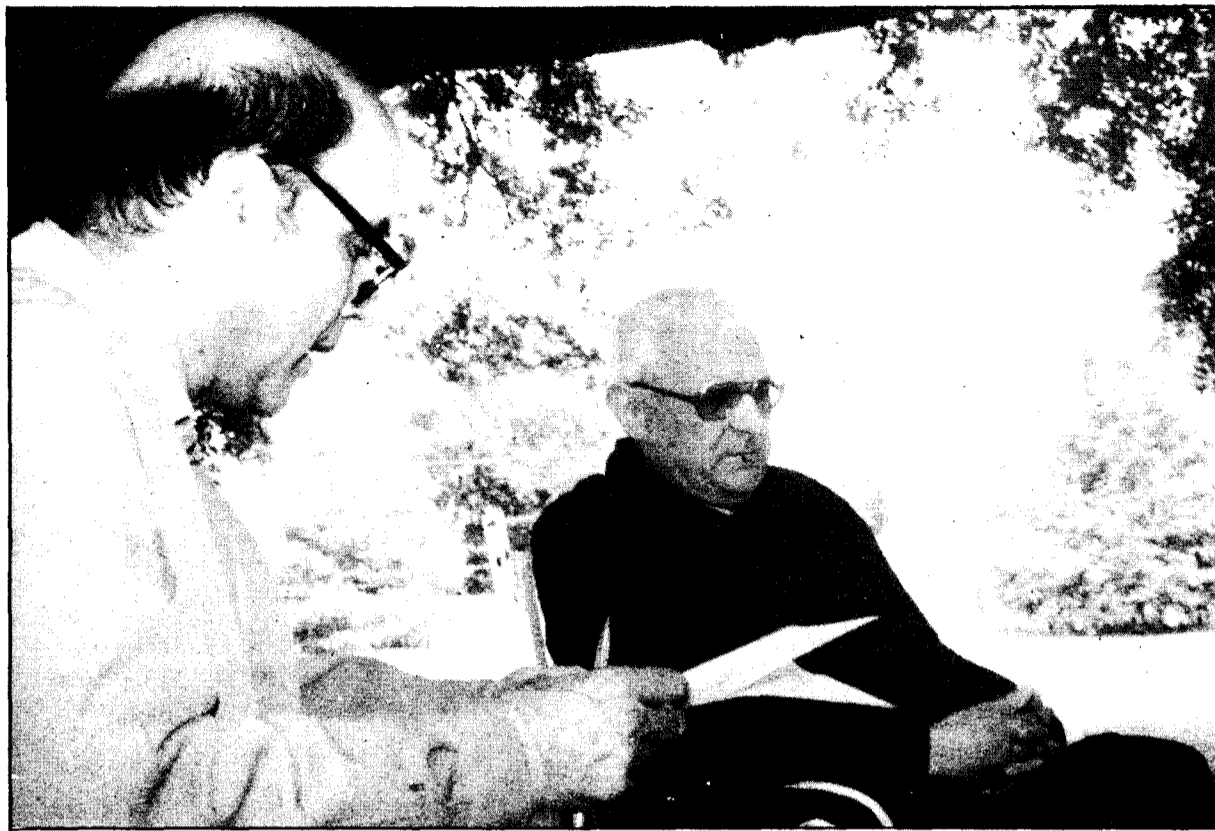

sempre al servei de l'Església. Encara seglar, duia una vida espiritual intensa. De

temps ha, havia sentit la vocació sacerdotal que va dur a

“A l'escola de la Coromina de Cardona feia tant fred, que cada nano ens portavem el braser.”

—Doctor Guix: Sembla que en l'acció evangelitzadora hi hagi una dicotomia entre catequesi i sacramentalització. ¿Què li sembla?

→
terme després de lluitar i treballar per causes nobles, com a laic.

Pel maig del 67, el doctor Guix és cridat a Barcelona per l'arquebisbe, doctor Marcelo González, que el nomena Vicari General. L'any següent, per l'octubre del 68, és designat bisbe auxiliar, juntament amb els doctors Torrella, Daumal i Campmany.

—Com a Vicari General, tant abans de ser bisbe com després, em tocà viure uns

temps molt difícils. Foren els últims anys del franquisme, en què havia de relacionar-me contínuament amb les autoritats civils per trobar solució a mil conflictes socio-polítics. Eren els anys de les manifestacions de capellans al carrer, de les multes governatives a certes homilies, del tancament de grups de creients a temples parroquials, etc. Després, amb la vinguda del rei Joan Carles com a Cap d'Estat, la cosa amainà sortosament. He estat quinze anys de bisbe auxiliar de Bar-

celona i conservo molt bones amistats.

Nova situació socio-religiosa del país

El doctor Guix és un especialista en Ciències Socials, sobre les quals ha dissertat en una munió d'articles i conferències. Coneix, doncs, el nou context socio-polític i religiós del país.

—Jo diria que en la nova configuració socio-religiosa,

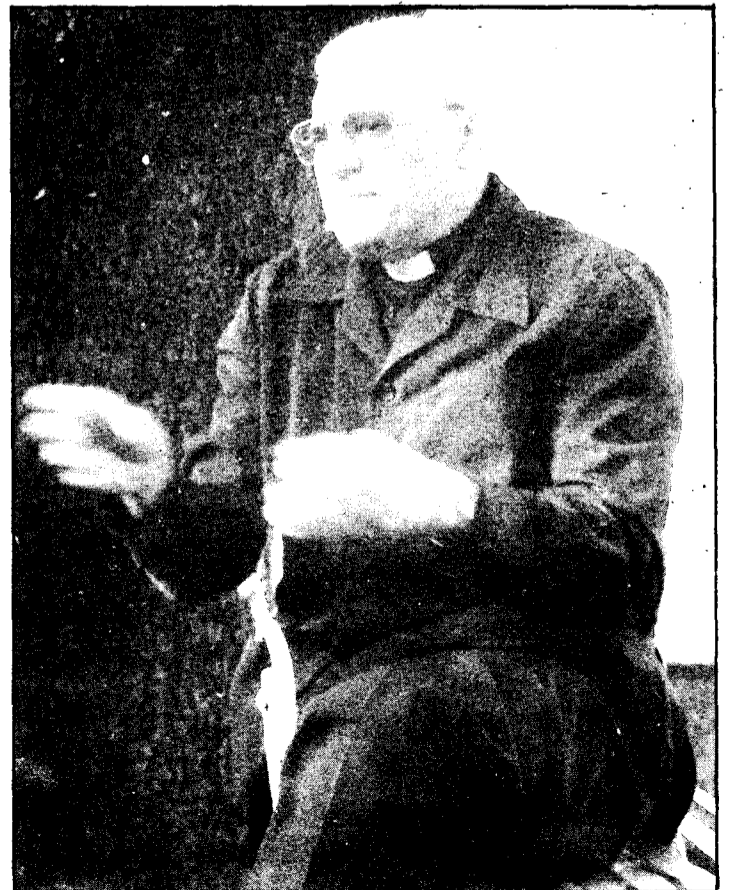
abans que tot els cristians hem d'esforçar-nos per acabar d'assimilar el fet d'una societat pluralista. Després, ens caldrà tot sovint viure el sofriment —com a creients— del fet d'unes lleis noves que no s'adaptin o ajusten sempre, amb el mínim indispensable, a les exigències de l'e-

tica cristiana. Enfront d'aquestes realitats, la nostra postura ha d'ésser d'acceptació i respecte a les institucions —des de les governamentals a les municipals— que resulten del joc democràtic i amb les quals nosaltres hi hem de col·laborar

“Com a Vicari General en els últims anys del franquisme —havia de trobar solució a mil conflictes socio-polítics”

“Cada vegada ens haurem de manifestar més contra la normativa i praxi que no correspongui a la concepció cristiana de la vida”

“Els bisbes i els teòlegs hem d'exercir una missió complementària.”

no—reclamen la nostra presència. També consideraria important que els temes de l'homília dominical durant el cicle de tres anys, exposessin i expressessin —d'una forma sistematitzada— els grans continguts catequètics, sense desvirtuar ni forçar massa el text bíblic. Per altra banda, són les institucions especialitzades —com és ara la Facultat de Teologia de Barcelona, els instituts de pastoral, de litúrgia, de catequesi, etc.— interdiocesans, que, juntament amb persones qualificades, poden ajudar a il·luminar la fe del poble. Els bisbes i els teòlegs hem d'exercir una missió complementària.

La diòcesi de Vic

Es fa tard. S'ha post el sol i cal abreujar la nostra conversa. Parlem de Vic i de la seva diòcesi.

lleialment. Suposat això, cada vegada ens haurem de manifestar més —i d'una manera inequívoca i amb tota energia—, contra la normativa i la praxi que no respongui a les exigències de la concepció cristiana de la vida. Això, independentment de quina ideologia o partit polític estigui en el poder.

Hem parlat de l'ús del català en el culte, tenint en compte la realitat de les dues llengües existents.

—Com Església no ens toca catalanitzar el poble. Hem d'ajudar els emigrants que tenim a casa nostra, a inte-

grar-se. Ajudar-los, però amb el màxim de respecte i de paciència. Àdhuc a les misses en castellà, cal integrar-hi algun text, algun cant o lectura en català, perquè a poc a poc s'hi vagin avesant.

Cal no separar catequesi i sacramentalització

En l'acció evangelitzadora sembla com si hi hagués una dicotomia entre catequesi i sacramentalització. Les generacions grans es refugien en els sacraments —sobretot en la confessió individual i la missa del diumenge—, mentre

que les generacions joves s'engresquen per la catequesi.

—Cal unir ambdós extrems, sinó anirem sempre coixos. Crec que la catequesi antiga era inferior a la d'ara des del punt de vista pedagògic. Però no afirmaria que les generacions passades es refugiessin en la sacramentalització. Els “bons cristians” —com es deia abans— tenien, i encara tenen, els nuclis centrals de la catequesi, i pots ser igual o més que les generacions actuals. Sabien —posem un exemple— les obres de misericòrdia i sabien que les havien de practicar.

Demano al doctor Guix com

suplir l'antiga metodologia evangelitzadora i de conversió, que es duia a terme amb les missions populars, els novenaris i exercicis espirituals, avui en desús en la majoria dels cristians.

—Cal buscar aquesta suplència o substitució. En principi són vàlides certes realitats actuals, com és ara, els curssets de cristiandat, els carismàtics, catecumenals, entre altres. En els nuclis de gran densitat de població, cal aprofitar els grans esdeveniments de la vida humana: el baptisme, el matrimoni, les defuncions, per donar aquesta “fiblada” en moments en què els individus —independentment de si practiquen o

—La diòcesi de Vic ha tingut eminències exímies en el decurs de la seva història: Torras i Bages, Balmes, Verdguer i d'altres. Noblesa obliga. Actualment tampoc no manquen personalitats prestigioses. El que passa és que hi ha com una mena de “fuga de cervells” cap a Barcelona. I això, en certa manera, és negatiu, perquè suposa un empobriment de la predicació i catequesi i de la formació teològica de les religioses i grups selectes de la pròpia diòcesi. Per altra banda jo veig en els vigatans una religiositat i cultura estimables. Pel proper octubre em posaré en contacte amb tots els capellans, en cinc recessos que dirigiré jo mateix. Serà ocasió de parlar de molts d'aquests temes.

Per acabar prego a monsenyor Guix que amb una frase em resumeixi el llarg pontificat del seu antecessor, el doctor Ramon Masnou. Diu que és difícil de fer-ho amb una frase, però ho intenta.

—El doctor Masnou ha estat el gran catequista diari de pluma, amb una prosa catalana immillorable. Fa pensar en sant Francesc de Sales.

Abans d'acomiar-me, les monges del Brull, que pertanyen a la congregació de Jesús-Maria, ens serveixen amablement un refrigeri, que no més tastem perquè no fa calor i és hora ja de sopar.

Agraeixo al nou bisbe de Vic la bona estona passada al bosc amb ell. Són tres quarts de nou, i vespreja.

FRANCESC GAMISSANS

Agraeixo al nou bisbe de Vic la bona estona passada al bosc amb ell.

Urgell

Conversa amb la germana Paquita Castells, de les Filles de la Caritat

Els leprosos: "Els meus fills de Sapucaí"

LA SEU D'URGELL.— La germana Paquita Castells i Navarro té 61 anys, és de la Congregació de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i fa 13 anys que treballa en una leproseria de Paraguai. És una vocació tardana; el 26 d'agost del 1969 entrà com a postulant en la Congregació, el 26 d'abril del 1970 inicià el noviciat a Buenos Aires i el 26 de març del 1975 va fer la professió solemne en la mateixa leproseria de Sapucaí. És molt fàcil el diàleg amb ella, pensa bé les respostes i té cura de fer petites observacions. He aprofitat la seva estada a la seva ciutat de naixement, La Seu d'Urgell, per a dialogar i fer-li algunes preguntes.

Una pel·lícula, font de vocació

—Germana Paquita, entres al convent als 46 anys. A La Seu d'Urgell, ho recordo molt bé, sorprèn molt la inesperada decisió. Com va néixer i madurar la vocació?

—Una pel·lícula va tenir la culpa de tot. Vaig veure la pel·lícula del P. Damián i allà crec que va néixer la meua vocació de servir els sers més marginats del món. Aquesta crida arribà profundament al meu cor i germinà fins que va ser un foc viu que no el pots guardar per a tu mateixa perquè no és teu. Tot i sentir-me inútil per a fer res de bo, l'Esperit m'empenyia a comunicar el missatge d'amor: servir.

—Sapucaí 1970: què és?, com va ser la teua arribada?

—Sapucaí és una leproseria de 160 malalts. En arribar allà la meua preocupació era intentar que les persones angoixades, de cossos tristos i malalts, visquessin més alegres en veure que Déu ajuda els que saben sofrir. Per això em vaig posar a treballar i lluitar amb entusiasme donant als leprosos el goig i la felicitat que esperaven de mi.

—La lepra: com és, conseqüències, terapèutica...

—És la manca d'higiene el que fa que la lepromatosa s'estengui amb més facilitat. La malaltia comença amb la depressió de l'os nasal i amb la pèrdua de sensibilitat en diferents parts del cos. La neurosi també acompanya el leprós. També és característica la perforació de la planta

del peu. Els medicaments bàsics són el Riffadin i la Sulfona, antibiòtics. El cos del leprós ha d'ésser molt ben alimentat i vitaminat.

En els leprosos hi ha el Crist sofrent i desvalgut

—Quin sentit té la vida d'una religiosa consagrada als leprosos?

—En ells hi ha el Crist sofrent i desvalgut. El que dóna sentit a la presència i la vida de la religiosa és el lliurament total, incondicional i sobrenatural, al servei dels leprosos. Crist ens impulsa a donar-nos als malalts i en ells hi trobem Déu, i som felices perquè Déu permet que nosaltres, que som tan poca cosa, siguem els instruments elegits per Ell. Els leprosos, per la fe, també arriben a creure que són els elegits per raó de la seva força. Així de la desesperació arriben a la vida de fe. No temen la mort i quan arriba moren amb una resignació exemplar en braços de les germanes.

—Des de la geografia del dolor i de la pobresa, ¿com veieu els nostres pobles i ciutats, amb la seva cultura i el seu confort, traumatitzats però per altres malalties: el menyspreu a la vida, l'alcohol, les drogues, etc.?

—Sempre penso que el nostre Déu és el Déu de la vida i la gran riquesa de l'home és la vida. A vegades, però, algunes persones cauen en la temptació de tancar-se en la clau del confort i del materialisme. És la malaltia que tu anunciaves. L'oblit de Déu és la desesperació i la mort de l'home. Per això no trigarem a tornar tots a les fonts, a l'origen.

—No cal preguntar-te si ets feliç, la teua cara no enganya, Tens esperança?

—Visc de l'esperança que em dóna força. Pensant en el futur confio en tothom, particularment en els joves. No veig que els homes siguin dolents. Sense l'esperança seríem morts.

Llançar-se cegament a l'encontre de Crist

—Una monja, una dona cristiana de 61 anys, una infermera dels leprosos al tercer món, amb el seu hàbit i la seva fe, ¿té algun missatge entranyable per a la noia dels nostres pobles —molts cops indiferent, passota, amb poques il·lusions,

Visc de l'esperança que em dóna força", digué la germana Castells a Antoni Mirabet, al nostre corresponsal al bisbat d'Urgell.

però amb nostàlgies d'un món diferent?

—Desitjava que em fessis aquesta pregunta. No oblidó que el nostre Déu és el Déu de l'amor que necessita joves valents per a lluitar i saber valorar la força del sacrifici, de l'oblit de si mateix. Que els joves no oblidin que per a viure amb alegria, ser feliç i obtenir la pau, hom s'ha de llançar cegament a l'encontre de Crist.

Viure i pensar per als leprosos

La germana Paquita no s'hi ha llançat cegament, sinó amb la certesa del qui sap que el Crist està en els més pobres, en els més marginats. Ella pensa i viu per als leprosos, "els meus fills de Sapucaí", com ella diu sovint. "Ja desitjo estar amb ells". En parla, els enyora, estima els leprosos. Omplen la seva vida. Aquest ideal és fruit d'una gran idea: l'amor, el servei. Tot viscut amb una gran espontaneïtat i amb una naturalitat fresca i tendra, pròpies d'una dona de l'Alt Urgell, que avui és la mestressa assenyada de muntanya al servei dels leprosos de Sapucaí. Pentecostès de la caritat amb un llenguatge senzill, amb accent de les terres de ponent, que és una professió de fe en Déu i en l'home.

Antoni Mirabet

Tortosa

Curs de pastoral vocacional

Per segona vegada s'ha celebrat a Tortosa el Curs de Pastoral Vocacional, organitzat per l'Institut Vocacional "Mestre Avila". Ha durat el curs des del 5 al 19 d'agost.

Hi han assistit 32 alumnes procedents de quasi tots els indrets d'Espanya: Andalusia, Aragó, Astúries, Illes Canàries, Cantàbria, Catalunya, Castella-Lleó, Castella la Nova, Galícia, Navarra, País Basc. Cal destacar també la presència d'alumnes vinguts d'altres nacions: Itàlia, Nicaragua, Paraguai, Perú, Puerto Rico. Aquesta varietat i riquesa dels que hi han participat, que per altra part pertanyen a 11 congregacions religioses diverses (7 de femenines i 4 de masculines) com també al clergat diocesà, ha estat un dels elements més enriquidors del curs, amb una gran obertura a tota l'Església.

El curs ajuda els alumnes a prendre consciència de la necessitat urgent i del sentit de la pastoral vocacional, no sols dins el propi àmbit eclesial, sinó també dins el conjunt de la seva respectiva església i fins i tot de l'Església universal. Intenta també ajudar a formar una mentalitat teològica oberta i actualitzada sobre la vocació i els ministeris eclesials en sintonia amb les perspectives bíbliques i els ensenyaments del

magisteri actual de l'Església. Al mateix temps intenta d'ajudar-los en el treball concret dins aquesta parcel·la de la pastoral mitjançant experiències durant el curs i treballs d'elaboració fets pels mateixos alumnes sobre tècniques diverses adients per aquest tipus de treball.

Dins un clima profund de relació personal, de comunicació d'experiències, de vida i de fe, de celebracions litúrgiques, els alumnes obtenen un gran enriquiment personal que els fa més aptes per a convertir-se a les sevdes respectives comunitats i esglésies, en agents animadors de la pastoral vocacional.

Amb la celebració d'aquest XVIII Curs de Pastoral Vocacional a Tortosa, l'Institut Vocacional "Mestre Avila" ha volgut apropar novament a Catalunya aquesta experiència que ja des de l'any 1968 se celebra cada estiu a Salamanca.

Amb aquest fet ha volgut contribuir també a la celebració del centenari de la fundació de la Germania de Sacerdots Operaris Diocesans, precisament a Tortosa, i al Col·legi Sant Josep, primera fundació de mossèn Sol i des d'on, ara fa cent anys, va iniciar aquesta associació sacerdotal, a la qual pertany l'Institut Vocacional "Mestre Avila".

Secretariat Interdiocesà de Catequesi

Un servei a la fe

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes —S.I.C.—, és un organisme creat per la Conferència Episcopal Tarraconense per a promoure i coordinar la Pastoral Catquètica a casa nostra.

Enguany té quinze anys d'existència i funcionament.

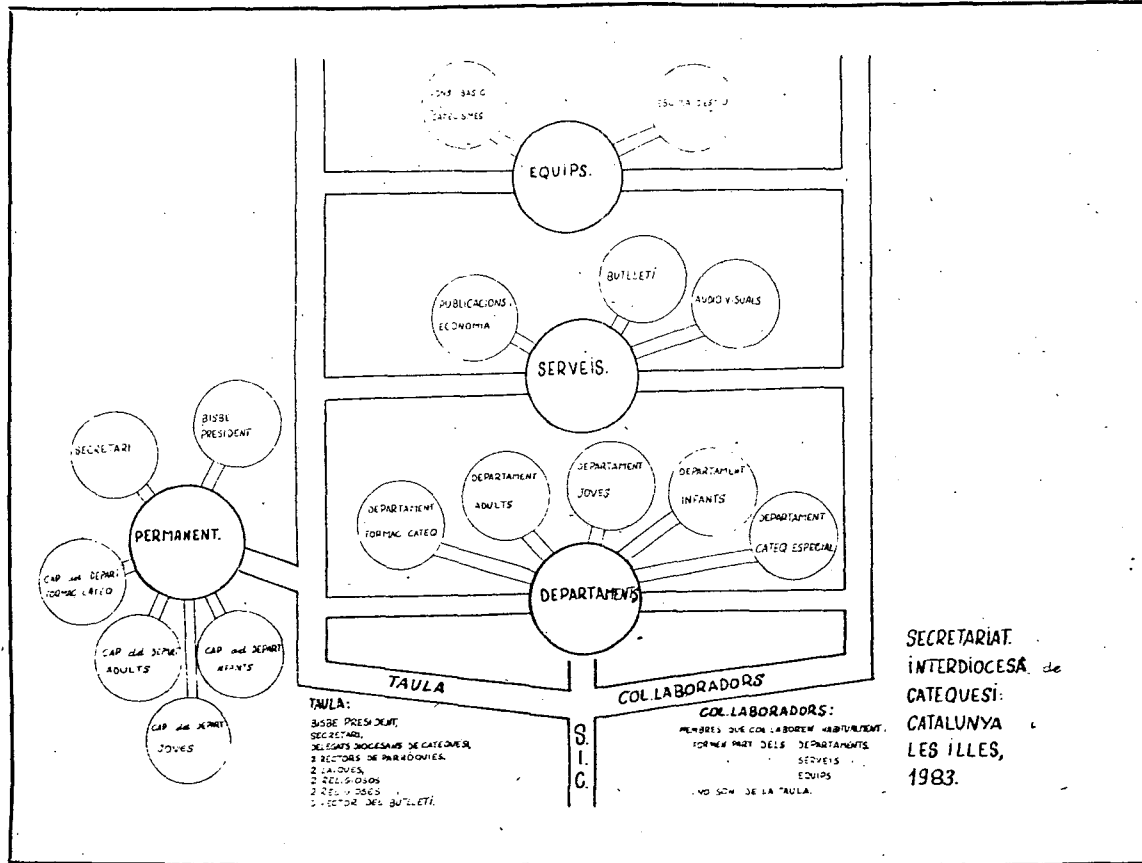
Organisme viu, vol ser més "servei" que "secretariat": servei a la fe, servei a l'evangelització i a la Catequesi; servei a l'Església de Catalunya i de les Illes.

El S.I.C. el componen: el senyor bisbe president (ara ho és monsenyor Jaume Camprodón, bisbe de Girona), i els onze delegats de catequesi de les diòcesis de Catalunya i de les Illes.

A més a més, formen part de la que anomenem Taula: dos laics, dues religioses, dos religiosos, dos rectors de parròquia i el director del Butlletí.

Coordina aquestes persones i les tasques del S.I.C. un secretari.

El Secretariat actua a diferents nivells, segons les persones a qui s'adreça la Cateque-

col·laboradors, treballen en aquests grups.

El S.I.C., des de fa temps, ha anat publicant diferents materials catequètics, sobretot per a la infància. Cal destacar el llibre "Jesús, el nostre amic".

Té un "Butlletí" propi que es publica cada dos mesos.

Aquests darrers anys s'ha editat una sèrie de llibres: "Educació de la Fe i Catequesi". Refleixons, 1980. "Itinerari de la Fe" (Departament d'Adults), 1981. "Itinerari per a la formació de catequistes", 1983.

Els reptes que se'ns presenten són molts (la urgència de l'evangelització, la formació dels catequistes, l'elaboració dels catecismes per a la nostra Església d'avui i d'aquí...), però són fermes les perspectives (fidelitat i entusiasme dels responsables de la pastoral catequètica, possibilitat de trobar més col·laboradors, bona entesa i intercanvi amb d'altres estaments de la Pastoral...).

si, els materials, i les tasques que cal fer:

1.- Departaments: Formació de Catequistes, Adults, Joves,

Infants, i Catequesi Especial.

2.- Serveis: Publicacions i Economia, Butlletí i Audiovisuals.

3.- Equips: Fons Bàsic i Catecismes, i Escola d'Estiu.

Són una seixantena de persones les que, de la Taula o

J. M. M.

Lleida

La Verge de la Llar: una Mare de Déu que cus

LLEIDA.— A la catedral de Lleida, a la capella del Santíssim, hi ha, des de primers de juny, una talla de fusta policromada de la Verge de la Llar. La singularitat de la talla és que presenta la Mare de Déu fent una de les feines més casolanes i que ocupa molt a la dona de casa: està cosint. A la mà té fil i agulla i treballa un preciós teixit. Han fet donació de la imatge el Rober Diocesà. El Rober Diocesà a Lleida és una institució de llarga història lligada a un nombre de senyors que en anonim i silenci han fet molt pel que fa a les robes litúrgiques de les parròquies, per la renovació i dignitat de la litúrgia en els vestits i robes.

senyora Pepita Riba Mesull d'Isanta (a.c.s.), i també la que tingué la iniciativa de fer esculpir aquesta imatge perquè en ella les mestresses de casa hi trobessin ajut i ànim en la devoció a Maria, camí cap al Crist, en les feines casolanes i típiques de les dones de casa.

La imatge de la Verge de la Llar de Natzaret, aquest és el nom complet, fou intronitzada i beneïda per monsenyor Amadeu Colom i Feixa, degà del Capítol Catedral i Prelat d'Honor de S. S. És autor de la talla, l'escultor lleidatà Víctor Pallarès.

L'altar dels navarresos ja és a la catedral

L'altar de sant Francesc Xavier

vier, sant Fermí i sant Miquel Arcàngel, coronat per Santa Maria la Reial, que temps passat era a l'església de la Mercè al carrer de Sant Antoni, avui parròquia de la Mercè i situada en un altre indret, és del dia de sant Fermí a la catedral.

A la peanya de sant Francesc Xavier hi ha esculpit l'escut de Navarra i a la de sant Miquel Arcàngel d'Aralar el de Lleida; l'altar es troba a la nau de la volta de l'absis i a la capella que fa costat a la de l'altar de la Mare de Déu del Pilar.

La colònia navarresa a Lleida se sent joiosa amb el seu altar a la catedral, signe de la fe que professen, i d'amistat amb Lleida.

El retaule original, ara adaptat a les noves mides de la capella de la catedral, és obra del taller dels mestres artesans Hnos. Navarro, de Saragossa. Les imatges que són les primeres de quan l'altar era a l'església de la Mercè, són del taller Arpeta, de Pamplona.

Lleida dona 5.625.000 ptes. a favor de la campanya contra la fam

Segons comunicat que facilita la delegació diocesana a Lleida de Mans Unides, Campanya Contra la Fam en el Món,

s'ha recaptat en la diòcesi, durant la XXIV Campanya Contra la Fam que es va tancar el mes d'abril passat, un total de 5.625.000 pessetes.

L'èxit de la campanya a Lleida ha estat gràcies a la respos-

ta dels donants i a l'esforç desinteressat de la comissió de la campanya a Lleida, i als col·laboradors.

Jaume Montañà

La Seu d'Urgell

Monsenyor Martí Alanís

"No destruïu amb la crítica negativa les il·lusions dels seminaristes"

El bisbe de la Seu d'Urgell, Joan Martí Alanís, amb motiu de la pròxima reobertura del seminari d'aquesta diòcesi el pròxim curs, ha demanat als seus fidels, especialment els sacerdots, que "no destrueixin amb crítica negativa les il·lusions d'aquests nois".

Afegeix monsenyor Martí Alanís que els seminaristes "pas a pas, aniran fent les seves etapes de maduració i descobriran moltes coses mentre realitzen els seus estudis teològics. No discutiu amb ells les principals opcions de l'Església pels sacerdots. En canvi, info-

neu-los amor a l'Església universal, a la seva doctrina, la seva disciplina i les persones que la representen".

Com es recordarà, a mitjans de juliol es va publicar la reobertura d'aquest seminari, que durant quatre anys va estar tancat per no tenir suficient nombre d'alumnes. En aquest temps, els candidats al sacerdot d'aquesta diòcesi seguien els estudis en altres centres de formació.

A partir del pròxim curs 1983-84, dotze nois estudiaran en el seminari de la Seu d'Urgell batxillerat i COU.

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

Curs general sobre la BÍBLIA

Direcció i professorat:

ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA

Informació: Rivadeneyra, 6, 3.ª planta. Tel. 317 48 58. Barcelona — 2

Centenari de l'ascensió del poeta a la Pica d'Estats

Pujol evocà la gesta de mossèn Cinto

El 25 d'agost de 1883, mossèn Cinto Verdaguier, el gran poeta de Folgueroles (Osona), arribava al cim de la Pica d'Estats, la muntanya més alta de Catalunya. Pujà pel cantó francès. Feia dos mesos que recorria aquells indrets a la recerca d'inspiració poètica. D'aquest viatge en sortí el poema "Canigó", una de les peces més boniques i líriques de la literatura catalana.

Mossèn Cinto va pujar la Pica amb la indumentària que portava sempre per fer les excursions: un paraigua, una maleta de fusta, sabates de carrer i sotana. Dins la maleta portava el calze i l'estola per oficiar missa i nombrosos blocs i papers on apuntava les seves composicions poètiques. Verdaguier consta, en la història de l'excursionisme, com el primer català que pujà la Pica d'Estats. Fins al 1897, catorze anys més tard, no tingué lloc la primera expedició oficial de l'excursionisme català. La de mossèn Cinto va ser, no hi ha dubte, una apassionada peregrinació per la vall pirinenca que donà uns excel·lents fruits literaris.

Cent anys més tard, al mateix dia de la gesta de mossèn Cinto, el President de la Generalitat, Jordi Pujol, va voler retre un homenatge al poeta de la Plana de Vic i va fer l'ascensió a la Pica. "He volgut pujar —va dir el President— per la gesta de Verdaguier i el que va suposar per a l'excursionisme català i per tot allò que els excursionistes han fet per Catalunya i la recuperació de la seva identitat".

Acompanyaven el President la seva esposa, Marta, i tres dels seus fills, Jordi, Mireia i Oleguer. També hi eren present una nodrida representació dels mitjans informatius, l'escolta personal del President, amics de la família i excursionistes. La gesta de la jornada fou protagonitzada per un jove de setanta cinc anys, Claret,

que va fer l'excursió d'una manera molt fluïda i patí menys que d'altres membres de l'expedició molt més joves.

Missa al cim

Aquesta excursió es va fer en dues etapes. El dia 24, el President i comitiva sortiren, a la tarda, d'Areu i instal·laren el campament base en un pla que es troba prop dels llacs que rodegen la Pica. L'endemà, a les sis del matí, l'expedició s'aixecà per prosseguir el camí. Arribà al cim abans de les dotze del migdia. La panoràmica era majestuosa i l'indret adient per cantar el Virolai i els Segadors. El President llegí un poema que Miquel Martí Pol, el poeta de Roda de Ter compongué amb motiu de la celebració de l'aniversari. També s'aprofità l'avinentesa per oficiar una missa. La va celebrar mossèn Malaquias Zayas, el capellà que beneí les noces del matrimoni Pujol-Ferrussola. A continuació, s'inicià el viatge de retorn que fou una mica més problemàtic que el d'anada a causa de la pluja. El grup es va anar dispersant i arribà de mica en mica al refugi de La Pica. La majoria es veien cansats i anaven molls, però en els seus ulls es reflectia un sentiment de satisfacció.

Durant l'excursió, el President manifestà als periodistes que comprà el primer exemplar del "Canigó" l'any 1946 i que va ser un dels primers llibres que s'editaren en català. Digué que li va agradar molt perquè és un llibre fresc i jove i que fa poc l'ha tornat a llegir. "A més del seu tema argumental —afegí— és una estupenda guia del Pirineu". Assenyala, així mateix, que va llegir "l'Atlàntida" en aquella mateixa època i que no la va acabar perquè se li va fer pesada".

Tomàs Puntí

El President Pujol i la seva esposa, al costat de la placa del Centenari de l'ascensió de Mossèn Cinto.

Pensant-ho bé

"A cavall flastomat el pèl li lluu"

No sé si mai podrem saber exactament qui ens ha fet més bé: l'adulador que ens ha lloat a gratient i ha permès que anéssim pel món amb la llufa penjant, o els qui bonament, o no tan bonament, ens han cantat les quaranta. Recordo que va frapar-me la dedicatòria d'una novel·la de D. Camilo José Cela, que diu així: "Dedico esta edició a mis enemigos, que tanto me han ayudado en mi carrera". Els enemics, potser aquest mot és una mica exagerat, no per ser enemics nostres vol dir que són curts de gambals. El seu sentit crític, cercant l'èxit del seu atac, busca els punts realment flacs, i ens fan el favor de donar-nos-els a conèixer i poder-los evitar en el futur. Mentrestant, ens han fet publicitat gratuïta.

Sempre hi ha persones (en aquest món hi ha de tot, i força) prou astutes i hàbils per irrompre espectacularment en una discussió o en el planteig d'un problema, fent entrada de cavall sicilià, carregant-se persones i estructures; però al moment d'oferir la seva proposta original surten amb un ciri trencat. El que prova que no tothom qui munta a cavall és cavaller. El resultat és que persones i plans anteriors guanyen punts. És clar que, després de passar el cavall d'Atila, costa que l'herba torni a créixer. És tan fàcil destruir sense solta ni volta!

Tots, alguna vegada, fem cavall de batalla del nostre propi criteri, defensant-lo a peu i a cavall. Ens sembla, amb més o menys sinceritat, que la nostra idea és el cavall de Troia que portarà la solució de tots els problemes. Quan perdem: la capacitat d'acollir el criteri d'altri, i d'admetre la possibilitat d'equivocar-nos o d'una idea millor, el que fem es tirar cosses com una mula guita i ser tossuts com un ase, i "ja

pots xiular si l'ase no vol veure". La nostra tossuderia no fa res més que revaloritzar i donar lluïment a les idees dels altres.

Tot bon cavall ensopega, i flastomar algú arran de la seva desgracia o del seu error, no és precisament de bon cavaller, i menys encara de bon samarità. La vida dona moltes voltes. Pot arribar el dia del teu ensopec i trobar-te sol com un mussol, i ben desgraciat ran de camí. Mentre, les teves forassenyades flastomies hauran desvetllat la favorable atenció de la gent al teu contrari.

Parlar d'algú, en principi, és donar-lo a conèixer. Parlar-ne malament bé, no és fàcil, perquè el difamador perd el control en el pendent de la xafarderia i de la calúmbia, i acaba dient-les tan grosses com rodes de molí amb les quals ningú no combrega. La mentida put com la puput, el poble té el nas fi, i no admet garsa per perdiu. És allò que es diu: "por la boca muere el pez", i que "s'atrapa més aviat un mentider que un coix". El resultat és que, el difamat pot sortir-ne nafrat, però guanyant una batalla. Quan els mals desigs del contrari acaben en profit d'aquell contra qui s'adrecen, és quan s'acompleix l'adagi: "A cavall flastomat el pèl li lluu". Si un s'entossudeix a flastomar el cavall a tort i a dret, neix en els altres el dubte de qui és més bèstia. Sempre m'ha semblat una insolència voler aixecar un cavall caigut o esmenar la pàgina a algú a base de garrotades. Hi ha procediments més civilitzats per aclarir les idees i afrontar les circumstàncies.

És més cristià i més intel·ligent, abans de posar el dit a l'ull de l'altre per treure-li la palla, adonar-nos de la viga que hi portem.

Xes Soliu

L'ascensió fou dura, però el President demostrà trobar-se en plena forma.

Dades bio

- Neix a La Coromina de Cardener.
- Queda sense pare als sis anys.
- Entra al seminari de Solsona.
- Al segon curs de teologia.
- Acaba la carrera eclesiàstica.
- Es ordenat sacerdot el 31 de maig del 1952, al Congrés Eucarístic Internacional (canta la missa de sant Francesc de Paula de Barcelona).
- Es nomenat vicari de la parròquia de Sabadell i de la de Santa Maria de l'Associació Catòlica de Dirigents de la Juventut Obrera Catòlica i d'Estudis Socials de Barcelona.
- El gener del 1962 pren possessió de "l'Institut social Lleó XIII", de Madrid, amb el cardenal Angel Herrera.
- Es doctora, en aquest institut, d'excel·lent "cum laude".
- El maig del 1967 és nomenat vicari de Barcelona pel doctor Marcelo González.
- L'octubre de 1967 és nomenat vicari de Vic i ordenat el desembre del mateix any.
- Roman durant 15 anys com a vicari de Vic.
- El dia 12 de juny de 1983 és nomenat bisbe de Vic i pren possessió, avui, dia 19.

En distintes etapes de la vida

- 1 Josep M. Guix i Ferreres als set anys. És l'infant de la dreta, vestit de negre.
- 2 Josep M. Guix als 18 anys, fent de padrí de noces d'uns familiars.
- 3 Ordenació de prevere de mossèn Josep Guix, a l'estadi de Montjuïc, el 31 de maig de 1952, any del Congrés Eucarístic Internacional.
- 4 Primera Missa solemne a la parròquia de sant Francesc de Paula de Barcelona.
- 5 El doctor Josep M. Guix a Madrid amb el cardenal Angel Herrera Oria (Institut Social León XIII).
- 6 Acompanyant el cardenal Koenig de Viena, mentre el doctor Guix era degà de l'"Institut León XIII" de Madrid.
- 7 Dirigit un seminari a la Facultat de Ciències Socials (Lleó XIII) a Madrid.
- 8 Ordenació episcopal de monsenyor Josep M. Guix a l'església de Santa Maria del Mar de Barcelona el 14 de desembre de 1968.
- 9 Prenen possessió en nom del doctor Narcís Jubany com a arquebisbe de Barcelona (19-1-72).

EL NOU BISBE DE VIC RECULL GE

Títols acadèmics

- Doctor en teologia per la Universitat de Solsona.
- Doctor en Ciències Socials per la Universitat de Barcelona.
- Diplomat en Psicologia i Sociologia per la Universitat de Madrid.
- El seu primer escrit d'investigació és "La Corona de Aragó en els segles XIII i XIV".
- Ha col·laborat en diversos treballs de "Cristianos" (BAC), amb temes socials i de preguntes socials.
- En l'actualitat és president de la Pastoral Social.

La diòcesi de Vic

- Té uns 300.000 habitants.
- Compta amb 258 parroquies.
- Sacerdots diocesans, 330.
- Religiosos, 1.200.
- Fins ara era bisbe de Vic el doctor Narcís Jubany, que presentà la dimissió per motius de salut.
- El doctor Josep M. Guix i Ferreres pren possessió a la diòcesi ausetana el 4 de desembre.

Día 4 de setembre
del 1983

Diumenge XXIII
durant l'any

Cicle litúrgic C/
Color verd

A cura d'Alexandre
Olivar, O.S.B.

diumenge

L'ABSOLUTISME DE L'EVANGELI

L'absolutisme de l'Evangeli, la seva radicalitat, presentada per l'evangelista sant Lluc d'una manera tan personal i viva, però no exclusiva d'ell (vegeu, per exemple, Mateu 10, 37-39), és potser el que més impressiona en l'ètica del Nou Testament. Hom és deixeble de Crist o no ho és: no hi ha un terme mig. Per ser deixeble de Crist en la fe, cal ser-ho totalment, absolutament. Sentir una admiració per Crist i pel seu Evangeli, no és ser encara deixeble de Crist. Per ser-ho cal l'acceptació total i absoluta de l'Evangeli. A aquest principi correspon l'última frase del fragment evangèlic d'avui: "Ningú de vosaltres pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té". No vol dir que un sigui deixeble de Crist pel fet d'haver renunciat a tot; vol dir que quan un ho ha fet comença a ser deixeble de Crist, es troba en condicions de ser-ne, en condicions de poder estimar Jesucrist sense interposicions i destorbs, sinó d'una manera absoluta. L'absolutisme de què parlem és, com podem veure, una condició radical de l'ésser cristià: està en la seva mateixa arrel. La renúncia de tot, de què ens parla l'Evangeli, cal que sigui entesa com a

renúncia no solament de tots els béns materials, sinó senzillament de tot. L'Evangeli (Jesús) no ataca els béns materials ni els espirituals; exigeix del deixeble de Crist que ho sotmeti tot, ho subordini tot a l'amor de Déu. I si hem de subordinar amors com el de la família a l'amor de Déu, amb quanta més raó hem de subordinar-hi l'amor dels béns materials! Tal subordinació pot arribar a exigir la renúncia en el sentit literal de la paraula. Comparat amb Déu, qualsevol altre valor, fins el de si mateix, és relatiu, perquè Déu ho és tot: d'ell ha sortit tot i a ell retorna tot. Aquest principi, naturalment, tindrà en cada un de nosaltres més o menys vigor com més o menys pur sigui el concepte que tinguem de Déu (primera lectura). Això sol ja ens diu que la renúncia exigida per Jesucrist no és quelcom de negatiu, perquè procedeix d'un amor i disposa per a un amor més perfecte. Però no és fàcil d'entendre i ni resulta sempre agradable. Renunciar a tot i abraçar la creu per seguir Jesucrist és quelcom que només pot fer agradable la fe i la caritat.

1 DÉU I LA INCAPACITAT DEL CONEIXEMENT HUMÀ

Sotmesa palpablement a unes condicions que li imposa un cos material, la intel·ligència humana, que, particularment en els nostres temps, ens ha sorprès per la seva capacitat, és estranyament incapaç d'esbrinar veritats de coses que té entre mans, de filosofar amb seguretat sobre la realitat del mateix home i del món que l'envolta. No cal dir-ho, quan es tracta de la veritat sobrenatural, d'aquella que depassa les possibilitats de la naturalesa humana, l'home ha de servir-se indispensablement de la saviesa de Déu com de. Aquesta és l'única capaç de salvar els homes. La intel·ligència humana tota sola no salva la humanitat, sinó que, com veiem, la destrueix o continua l'amenaça. Notem que per al llibre de la Saviesa el coneixement de Déu va orientat a una finalitat: fer la voluntat divina. Això és el que salva.

Lectura del llibre de la Saviesa Sa 9:13-18

¿Quin home pot conèixer què desitja Déu? ¿Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, ¿qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? ¿Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

SALM RESPONSORIAL

El salm responsorial es fa ressò de la frase "el cos que es descompon afeixuga l'ànima", de la lectura precedent. La limitació i caducitat del cos humà condiciona la intel·ligència. A aquesta li és necessari que Déu supleixi allò que la limitació de la vida no pot aconseguir.

89:3-4,5-6,12-13,14 i 17 (R.:1)

Vós feu tornar els homes a la pols
dient-los: "Torneu-vos-en, fills d'Adam".

Mil anys als vostres ulls
són com un dia que ja ha passat,
com el relleu d'una guàrdia de nit

R. Al llarg de tots els segles. Senyor,
heu estat sempre la nostra muralla.

Quan preneu els homes,
són com un somni en fer-se dia,
són com l'herba que s'espiga:
ha tret florida al matí,
al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies
per adquirir la saviesa del cor.

Calmeu-vos, Senyor, ¿què espereu?

Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos
i ho celebrarem amb goig tota la vida.

Que l'amabilitat del Senyor
repositi damunt els seus servents.

Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

2 SANT PAU I L'ESCLAU FUGITIU

Déu ha volgut que coneguéssim sant Pau no solament com a teòleg i com a missioner, portador i explicador de la revelació a les nacions. En la breu carta a Filemó, l'apòstol preocupat per "la sol·licitud per totes les esglésies" (2 Cor. 11, 28) es manifesta preocupat pel cas particular d'un que ni era cristià quan va entrar en contacte amb ell, un esclau fugit, Onèsim, el qual havia caigut en el perill de ser severament castigat segons la llei romana com a esclau fugitiu. L'escapat ha tingut sort: no solament ha anat a caure en mans d'un amic del seu amo, Filemó, sinó, a través de Pau, en mans del qui és el veritable amo de tots, Jesucrist nostre Senyor. Pau pot presentar ara a l'amo cristià el seu esclau sota un nou títol: el de germà en Jesucrist.

Lectura de la carta de sant Pau a Filemó

Fim 9b-10,12-17

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament, com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre es qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebrigs a mi mateix.

PUNTS DE REFLEXIÓ

1. En el seguiment de Crist, com hem vist, no es tracta d'aportar-hi res, sinó de renunciar. Si Jesucrist ens exigeix l'aportació de què sé jo, tal com la gent d'aquest món ho exigeix, alguns potser apel·larien a la seva impossibilitat, i el qui de més disposés, més podria.

2. De fet, l'Evangeli no ens diu que cal disposar de coses per seguir Jesucrist; al contrari: cal renunciar a

3 CALCULAR LES DESPESES

Carregar-se la creu i anar amb Jesús vol dir estar disposat a donar la vida per Jesús. El qui està disposat a donar la vida ha d'estar disposat a donar les coses que son menys que la vida en el seu conjunt. Jesús s'adreça a tothom, ho diu a la multitud. Però els exemples amb què il·lustra el que ha dit semblen voler insinuar que la invitació que fa a tothom perquè el segueixin és tan difícil de dur a terme que només val per als qui es vegin amb cor. Ja hem dit que la renúncia absoluta exigida per Jesús converteix l'home en el seguidor de Crist com "en principi": és condició per a ser deixeble de Crist creure que Déu ho val tot i admetre les conseqüències. Això és calcular les despeses. Un cop admès el principi del valor absolut que té Déu, cal intentar, no segons les pròpies forces, sinó les de Crist, seguir-lo tan bé com un pugui.

Evangelí segons sant Lluc

Lc 14:25-33

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: "Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no potser deixeble meu. Qui no es carrega la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té".

allò que hom té. Tenir, posseir, no és en el poder de tothom; renunciar, tothom ho pot fer.

3. A qui tingui menys, menys li costarà renunciar. Però es tracta de renunciar a tot, fins a si mateix, per estimar Déu més que qualsevol altra cosa i que tot plegat. El càlcul de les despeses és aquest: saber que no hi ha recursos humans suficients per a comprar Déu, sinó que només Déu és el preu de si mateix.

Homes i institucions

Calendari

Diumenge, 4 de setembre. XXIII del temps ordinari.
Ntra. Sra. del Consol. Sant Moisès profeta, Santa Rosalia de Palermo i Santa Rosa de Viterbo, verges.

El sol surt a les 5,20 i es pon a les 6,20 (hora solar).
Festa major a Falset i Torredembarra.

Dilluns, 5 de setembre. Sant Llorenç Justinià, bisbe i Sant Obdúlia, verge.

Festa major a Castellgalí, Rellinars, Santa Coloma de Gramenet, Tortosa i Vallclara.

Dimarts, 6 de setembre. Sant Zacaries, profeta, Sant Petronius, bisbe i Sant Eleuteri, abat.

Festa major a Montgai i Santa Perpètua de Mogoda.

Dimecres, 7 de setembre. Santa Regina, verge, Santa Judit, matrona bibl. i Sant Evorci, bisbe.

Festa major a Selva de Mar i Viladecans.

Dijous, 8 de setembre. La Nativitat de la Mare de Déu de Núria.

Festa majora Berga, la Bisbal de Falset, les Borges del Camp, Breda, Cadaqués, Caldetes, Cambrils, Canet de Mar, la Gleva, Montblanc, Olot, Ripoll, Solsona, Tordera, Tremp i altres pobles importants.

Divendres, 9 de setembre. Sant Nicolau de Tolentí, confessor. Sant Domènec de Castellet i Sant Lluís Eixarc, dominics, màrtirs. Sant Jacint Orfanell, màrtir.

Festa major a Verdú.

Dissabte, 10 de setembre. La Mare de Déu del Claustre. Sant Pere Claver, S.J.

Festa major a Bellcaire d'Urgell i Santa Eulàlia de Riuprimer.

Maria de l'esperança
que vetlles gresol en mà...
Noia del poble, Maria,
Mare de l'amor més clar.

Soler i Amigó

L'Església celebra

4 de setembre. Diumenge XXIII de durant l'any.
Lectures: Primera Sa 9,13, S 89, segona Flm 9b-10.12-17, tercera Lc 14,25-33.

5 de setembre. Dilluns de la setmana XXIII de durant l'any.
Lectures: Primera Col 1,24-2,3, S 61, segona Lc 6,6-11.

6 de setembre. Dimarts de la setmana XXIII de durant l'any.
Lectures: Primera Col 2,6-15, S 144, segona Lc 6,12-19.

7 de setembre. Dimecres de la setmana XXIII de durant l'any.
Lectures: Primera, Col 3,1-11, S 144, segona Lc 6,20-26.

8 de setembre. Dijous. Naixement de la Verge Maria.
Lectures: Primera, Mt 1,1-16.18-23.

9 de setembre. Divendres de la setmana XXIII de durant l'any.
Lectures: Primera 1 Tm, 1,1-2.12-14, S 15, segona Lc 6,39-42.

10 de setembre. Dissabte de la setmana XXIII de durant l'any.
Lectures: Primera 1 Tm 1,15-17, S 112; segona Lc 6,43-49.

Josep Miracle, retrat a la ploma de Josep Brunet

Amb el diccionari a les mans

JOSEP MIRACLE

"Allò que més detesto de l'home és la vanitat", ha afirmat més de quatre vegades. Per això he de creure'l quan diu sense gota de rancúnia o d'ironia. "no sóc un savi perquè no he pogut anar ni a la universitat ni a l'institut, bé que no sóc ruc perquè he anat a l'escola...". Aquesta confessió, venint d'un home que tant ha treballat per la nostra cultura, resulta especialment meritoria, oi més en un temps en què la gent té aquesta fal.lera pels títols universitaris.

A Josep Miracle la Generalitat acaba d'atorgar-li la Creu de Sant Jordi i des d'alguns diaris s'ha llançat la idea d'un homenatge popular, idea que trobo molt plausible, sobretot si hom s'hi afanya. Han transcorregut una bona pila d'anys des de la publicació del seu primer poema en el Butlletí de l'Orfeó de Sants —llavors només "Sans"—, l'any 1920 i del seu primer assaig "Nostra Dona la Sardana" el 1929. Físicament la seva infància ha estat veritablement la d'un infant pobre però, això sí, feliç. De petit ja simultanieja l'ofici d'escolà de cant a la seva parròquia, amb el d'escolar al col.légi de primer ensenyament. Ben aviat comença a treballar d'aprenent en diversos oficis i té temps encara —la jornada era de deu hores— d'aprendre solfeig i més cant a l'Orfeó, que hom en deia l'Ateneu. En l'endemig ve a viure amb els seus pares i germans, una llarga temporada, al Poblenou, concretament al Camp de la Bóta i en una caseta més pobra encara que la de Sants. Josep Miracle explica aquests records sense estalviar cap misèria. I amb tot, si hem de creure'l, en aquell temps la platja del Camp de la Bóta era un mar de granets d'or del que emergien les més il·lustres petxines que us pogueu imaginar i, d'altra banda, aquelles deixalles, aquells parracs, aquelles andròmines putrescents, no serien sinó vistosos ornaments col.locats sàviament per la mare naturalesa...

Va ser a Sants que va iniciar-se en la lectura del català a través de "En Patufet" —el primer luxe que la família es permetia. I Josep M^a. Folch i Torres, com a tants d'altres infants del seu temps, va guanyar-lo immediatament per a la literatu-

ra. En el seu cas concret, però, no podia ser cultivada per se, sense cap altra motivació. Josep Miracle, que ha conegut la Renaixença molt justet, viu en canvi intensament la Contrarenaixença. No es tracta, doncs, de desempolsar arxius solament, sinó de polir allò que d'altres havien començat i procurar als catalans allò que més necessitaven: normalitzar la llengua. Amb aquest esperit es converteix en deixeble i col.laborador de Pompeu Fabra, fins al punt que en la 6^a. edició del Diccionari General ja consta el seu nom en primera pàgina. I escriu gramàtiques, diccionaris. Les seves conviccions solen ser meditades i raonades, no tan sols com a filòleg sinó igualment com a assagista i en el seu tracte personal: "El papa Joan XXIII, un sant?. El poble ja li n'ha fet i només cal veure la devoció amb què és visitada la seva tomba..."

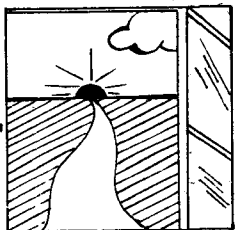
Aquest seu tarannà té els seus avantatges i comporta les seves limitacions, sobretot referit a algunes de les seves biografies, poc o molt obertes a la polèmica en el seu dia. En el gènere biogràfic sobretot, l'objectivitat és obscurida per l'apassionament propi dels bons escriptors i potser és inevitable que així sigui. Així, en Jacint Verdaguer, per exemple, no ha de

resultar fàcil associar —o dissonar— adequadament el sacerdot del poeta. Així, en Guimerà, en l'home, qui gosaria valorar la utilitat de les "peces menudes"? Lloable afany, el de cercar la veritat històrica! En el seu curriculum no hi podia faltar la biografia del seu admirat Josep M^a. Folch i Torres i la del no menys admirat mestre Pompeu Fabra, entre d'altres.

L'any 1959, centenari dels Jocs Florals de Barcelona, guanya el Premi Francesc Matheu, convocat per l'Institut d'Estudis Catalans. En 1960 ell és el primer català del Principat que petja terra germana a l'Alguer (Sardenya) formant part d'aquella històrica excursió històrico-sentimental presidida pel patrici Francesc Recasens i amb mossèn Joan Rebull, rector de Vilassar de Mar, com a consiliari, peregrinació que s'ha anat repetint cada any. En aquest mateix any Miracle organitza una excursió en autocar a l'Escala per tal de retre un homenatge a Catarina Albert en complir els seus noranta anys. Forma part de l'Editorial Selecta com a sots-director durant vint anys i en la mort del senyor Cruzet (1962) passa a ocupar-ne la direcció literària de la qual dimiteix uns anys després. Passa a dirigir "Els llibres d'or", que edita monografies sobre Apel.les Mestres, Mossèn Garriga, Guillem Colom, Joan Oller i Rabassa, Pompeu Fabra i Josep M^a. Folch i Torres. En plenitud de facultats, físiques i de les altres, continua treballant amb els seus diccionaris, les seves biografies... Després, Déu dirà.

Ernest Corral i Coll del Ram

Horitzons

Utopia i poder

"Amb una ideologia s'arriba a l'èxtasi; amb un partit s'arriba al poder. La cosa més terrible és que des del poder es veu el país més que el partit. Enorme problema! O es traeix a un, o a l'altre". Aquestes paraules d'un escriptor eminent, són actuals ara i sempre.

Els grans líders han estat abans uns ideològics; a voltes il.luminats, a voltes heroics. Si s'han mantingut en la seva idea i per ella han viscut i han mort, han passat com a protagonistes de la història i no els ha mancat deixebles. Si en vida han globalitzat i cristal.litzat massa la seva utopia en un partit per arribar al poder, s'han cremat en la política: el bosc no els ha deixat veure els arbres. Des del poder, o s'ha aigualit el seu ideal, s'ha corromput la seva facció i s'han oblidat del país, o han traït el partit, per ells fundat.

"Els qui carreguen sempre els canons de les revolucions, són les mans pulcres dels idealistes", deia Ortega i Gasset. Modestament, creiem que no sempre ha estat així. Encara que l'ideologia precedeix i guia l'acció, hi han hagut idealistes que no han cregut mai en l'eficàcia de les armes ni en les armes de l'eficàcia. Quan una ideologia es manté pura i ferma, no per la raó de la força, sinó per la força de la raó i pel testimoni de la pròpia vida que l'acompanya, viu i sobreviu en la posteritat. No seria el cas de Jesús de Natzaret i de Francesc d'Assís?

Francesc Gamissans

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses
Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.

Informació: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

LITÚRGIA DE LES HORES
(DIURNAL)

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Aquest volum recull els textos de Laudes, Hores d'entre dia, Vespres i Completes, segons l'ordenament actual.

Consta d'una part central i de tres apèndixs complementaris. A la part central hi figuren tots els elements de Laudes, Vespres, Hores d'entre dia i Completes, i als apèndixs els formularis dels Oficis de lectura de Nadal i del Tríduum pasqual, les referències bíbliques de les lectures del leccionari biennal de l'Ofici de Lectura, i la salmòdia de l'Ofici de lectura de les 4 setmanes.

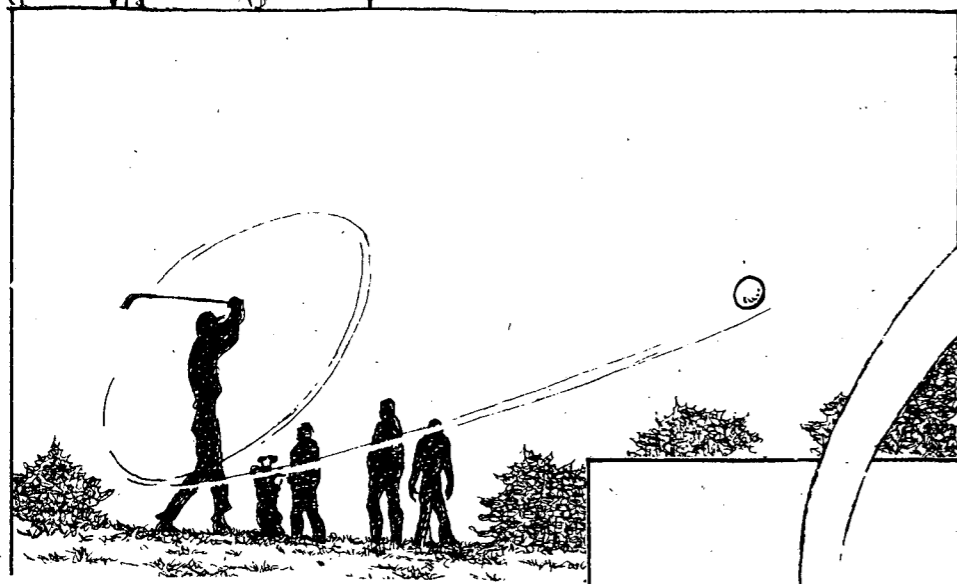
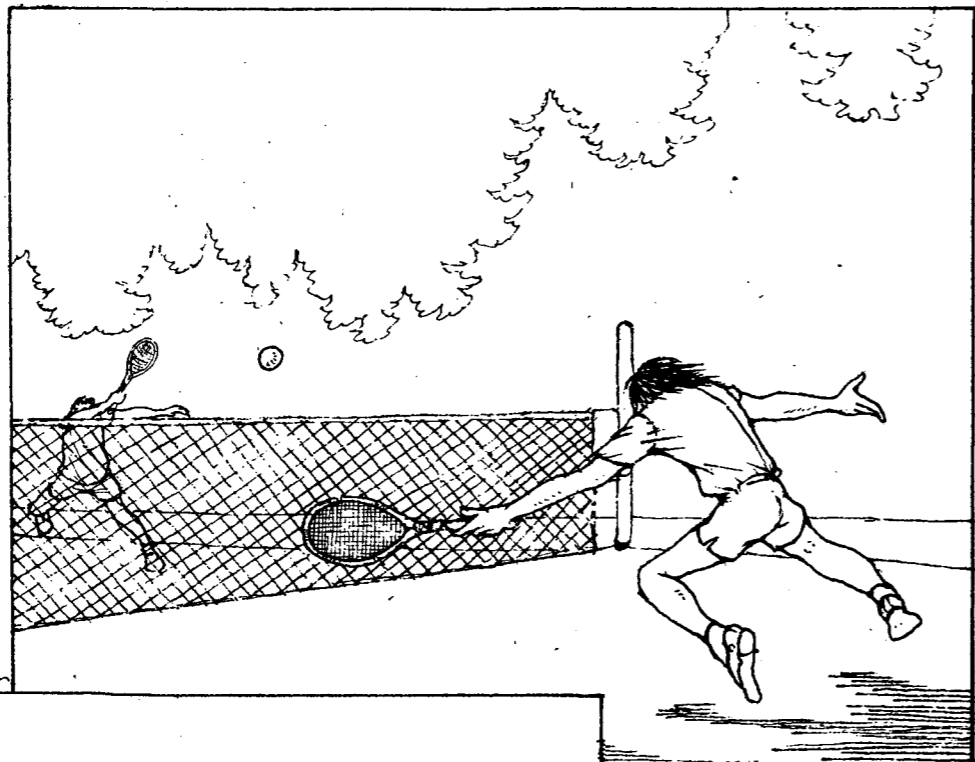
11 x 18 cms. - 1.849 pàgines paper bíblia
P.V.P. 3.875 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES ESPECIALITZADES, O A

EDITORIAL REGINA

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Clar que hi hagué rei que s'enfrontà al Parlament i, pobret, hi va deixar la pell.

És ben cert. Però la lliçó fou tan ben apresada que actualment la reina d'Anglaterra és reina de no sé quants llocs alhora, llocs on tothom juga a pilota... Tennis, golf, futbol, etc.! On la reina només té dues missions: vetllar perquè conservin la pilota en bon estat i evitar que els ciutadans més arrauxats tirin pilotes fora.

ELS «TORNADOS»

per: *Toni Menéndez*

Els tornados són perturbacions atmosfèriques, generalment de gran intensitat, pròpia d'algunes regions de l'Àfrica i dels Estats Units.

Els tornados africans es presenten principalment en els períodes de l'any en els que els vents humits i càlids del monzó entren en contacte amb els vents freds i secs procedents del Sàhara. Posseeixen menys intensitat que els americans, l'origen dels quals es deu a la conjunció primaveral de l'aire fred, procedent de les muntanyes Rocoses, amb el càlid i

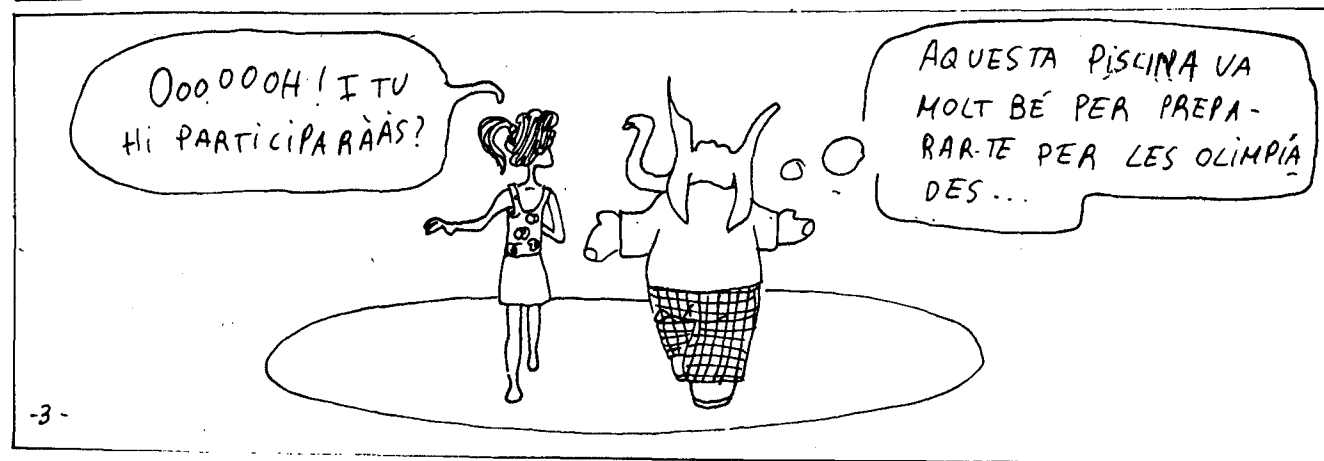
desplaça a una velocitat mitjana d'uns 200 k./h.

Són constituïts per gotetes d'aigua, pols i variats rebuigs que s'arremolinen a l'embut, a causa de l'acció de vents, la velocitat mitjana dels quals és d'uns 400 k./h. Encara que es produeixen de forma esporàdica i sobre zones de poca extensió, els tornados constitueixen uns dels fenòmens tempestuosos de més devastadors efectes.

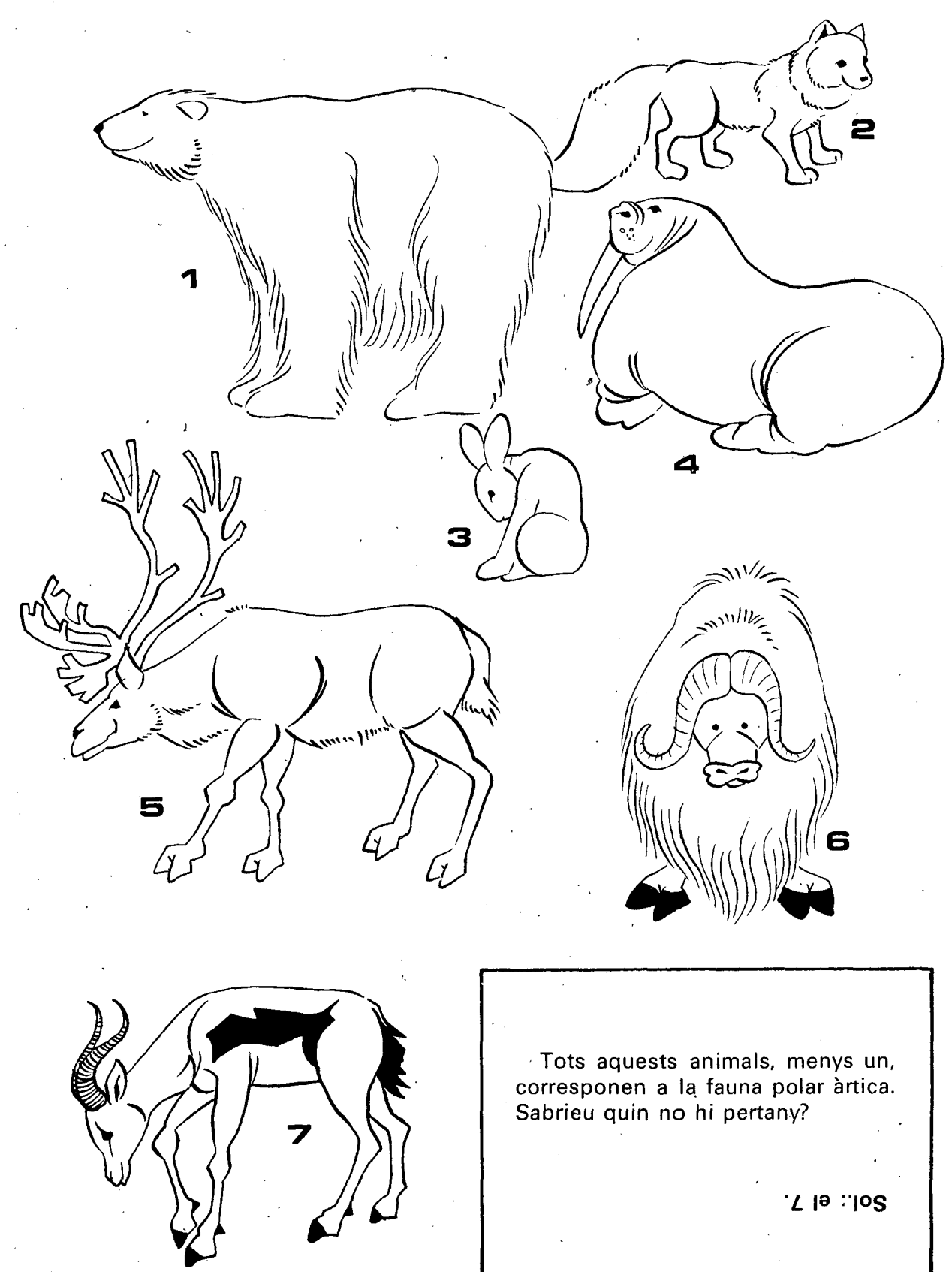
humit aire de les planures meridionals del Mississipí i del golf de Mèxic.

Els tornados afecten zones de terreny no gaire extenses i durant poc temps. Es caracteritzen perquè presenten l'aspecte d'un gran remolí o embut, la part més ampla del qual és a la base dels núvols i la més estreta està en contacte amb el sòl. El seu diàmetre varia entre els 100 i 1.000 metres i es

en pepet elefantet

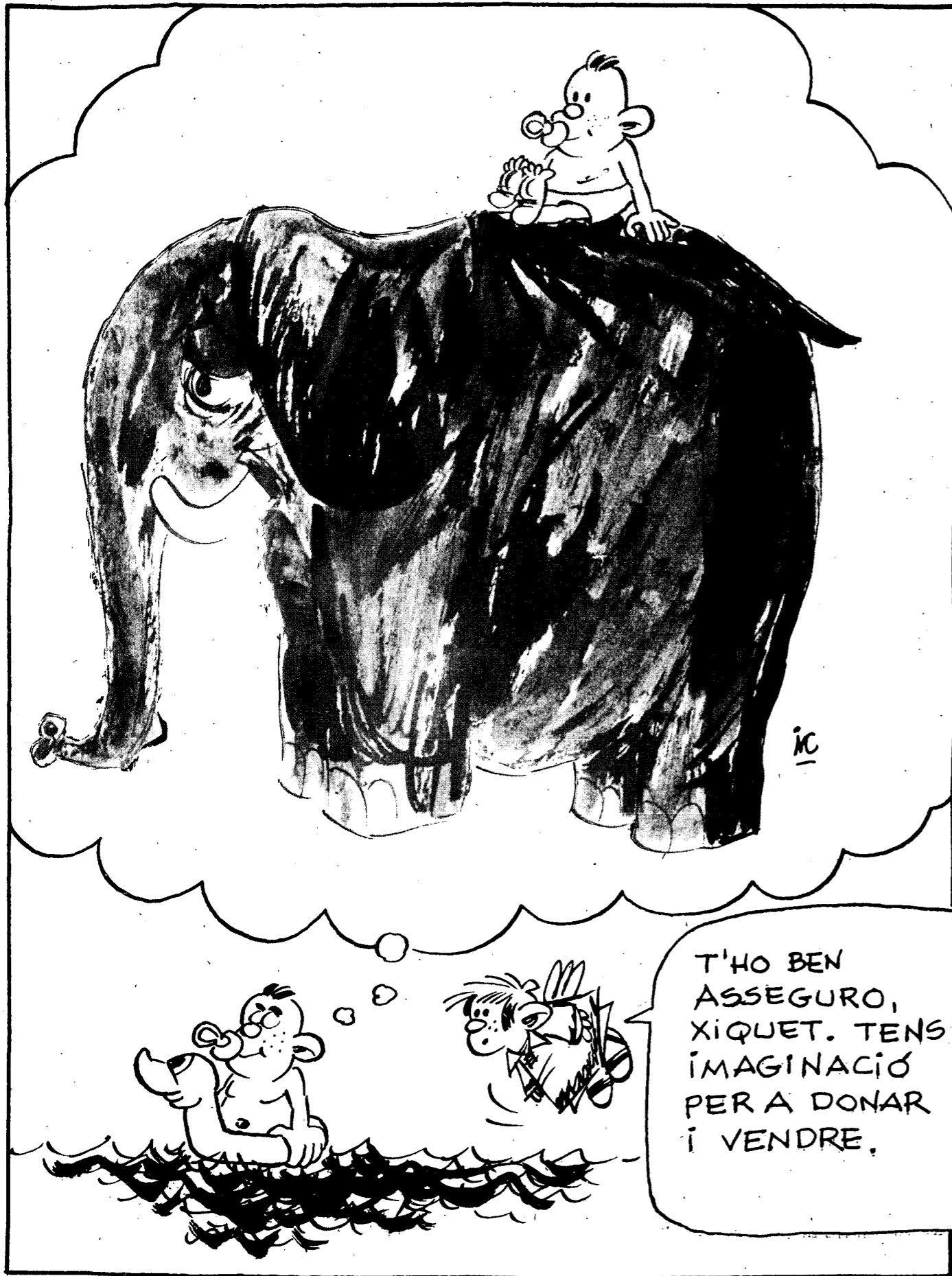

Passatemps

Tots aquests animals, menys un, corresponen a la fauna polar àrtica. Sabrieu quin no hi pertany?

Sol: el 7.

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Un dia Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: "Si algú vol ser deixeble meu i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no

pot ser deixeble meu. Qui no es carrega la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu".

1. L'amor a Jesucrist ha de ser sempre l'amor més gran que hi hagi en el nostre cor. Cal estimar i servir Déu abans que res, i que ningú.

2. Per altra banda sabem que, quan estimem sincerament els altres, i fem tot el bé que podem per a nosaltres i pels altres, Nostre Senyor està content i se sent estimat.

3. Hem de ser bons cristians encara que hi hagi moments que ens costi, i ens demani algun sacrifici: Jesús, el primer, ens ha estimat fins a donar la seva vida per tots nosaltres. Hem de seguir el seu exemple, no?

El mossèn

Cançoner

Mosques i mosquits Canon (3 v.)

Text: Pere Quart

Música: Joan Cusullerus

① (Fi 2)

La na - tu - ra di - li - gent ens pro -

② (Fi 1)

cu - ra u - na bes - ti - a per a ca - da mo -

③ (Fi 3)

lès - ti - a. Sia les fos - ques ja no pi - quen les

mos - ques hi ha els mos - quits que tre - ballen de nits.

La Bíblia a l'abast

Una obra mestra

El P. Benoit afirma que la tarja a Filèmon és una de les obres mestres de la literatura universal. Avui, doncs, a la segona lectura de la missa no sols escoltarem la paraula de Déu, sinó que veurem com aquesta paraula és present i sacseja les arrels de la humanitat. En la carta a Filèmon hi ha una barreja de fermesa en la fe, de delicadesa en el tracte, de respecte a les institucions socials vigents i als drets i deures que originen, sense que es perdi ni un moment la força original dels principis cristians que, no sols il·luminen la vida quotidiana, sinó que porten tota l'energia renovadora i salvadora de la humanitat. Pau s'hi mou amb una gran soltura, no absent d'un punt de picardia, i sobretot partint constantment de les possibilitats que la realitat present li ofereix, que ell sap tractar amb paciència i amb amor i amb una gran dosi de saber fer pastoral. Val la pena que, a més dels fragments que el leccionari ens proposa, llegim íntegrament aquest escrit, que és el més curt —sols té 25 vv.— de tot el corpus paulí.

La pastoral de les arrels

(Flm 9b-10.12-17)

Ocasió

Filèmon, jove hisendat de Colossos, en la casa del qual s'hi reunia una "església domèstica" (v. 2b), ha estat greument perjudicat pel seu esclau Onèsim (v. 18), que ha acabat fugint (v. 15) de casa del seu amo i havent fet cap a Roma, refugi d'escàpols i delinqüents, s'ha topat amb Pau, en el seu arrest domiciliari, que l'ha instruït en l'evangeli i l'ha batejat. Ara, Pau es troba amb un problema difícil de solucionar. Per un costat, el de la fe, Filèmon o Onèsim són germans en Crist. Socialment, però són amo i esclau, i encara en conflicte legal agreujat pel comportament d'Onèsim. Com a apòstol i responsable de l'Església de Colossos, Pau podia imposar la solució cristiana de conflicte: **encara que m'atreveria a manar-te en nom de Crist el que has de fer** (v. 8), però de fet renuncia al seu dret i recorre a l'amic (v. 14) perquè faci el que cregui que ha de fer per convenciment de fe i de bon grat: **prefereixo pregar-te que**

ho facis per caritat (v. 9a). Per això li escriu confiant en la seva docilitat, segur que farà encara més del que li demana (v. 12).

La potencialitat de les arrels cristianes

Davant del paorós problema social de l'esclavitud i d'acord amb la nostra sensibilitat moderna, a nosaltres ens hauria agradat que sant Pau aprofités l'ocasió que li oferia el fet d'Onèsim per a condemnar rodonament la injustícia de l'esclavitud. Hauríem collit aquest text com una fruita madura de la gran collita de la justícia social humana. Però sant Pau no ho fa. En lloc de menar els seus cristians a abastar una fruita verda que acabaria esmussant-los les dents, els fa prestar atenció a la gran potencialitat d'energia que contenen les arrels cristianes. **Crist ens ha alliberat de l'esclavatge perquè siguem lliures**, afirmarà a Ga 5:1. I al v. 13 del mateix capítol dirà: **Vosaltres, germans, heu estat cridats**

a ser lliures. Perquè en realitat el Cos de Crist, que és l'Església, no admet barreres socials, sinó que els fa caure totes per terra per a integrar tothom en la gran comunitat de l'aplec dels sants: **Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix esperit** (1C 12:13). És en el baptisme on hi ha amagada una gran càrrega de justícia social que ha de portar el cristià a donar els fruits adients en el temps oportú. Tot l'escrit dirigit a Filèmon és un delicat al·legat a favor de la interiorització del fet cristià. ¿Com no ha vist Filèmon, que el qui ha estat batejat en Jesucrist no pot reconèixer cap més amo que Jesús (1C 7:20-24)? Cap home no pot "posseir" un altre home. Perquè en Crist tots som germans. Ell ha pagat el preu més alt i més sagrat per l'alliberament de tots. La saba que assaona el fruit puja de l'arrel. I l'arrel és Crist i la seva salvació.

Cal esta, doncs, constantment atents i deixar-nos endur per la potencialitat continguda en l'arrel cristiana per tal de transformar el món concret en el qual vivim.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

14 - Morgan i la teoria del gen

Les lleis de Mendel ens asseguraven que les característiques biològiques dels fills vénen determinades pels "factors" heretats dels pares. La interpretació d'això va donar peu, a primers de segle, a la "teoria cromosòmica" de l'herència: en els cromosomes de la cèl·lula-ou, formada per la fusió dels gàmetes masculí i femení (essent, per tant, paterns la meitat dels cromosomes i l'altra meitat materns) hi ha "escrit" com serà el fill que en naixerà. Era certa aquesta interpretació? Com s'expliquen, doncs, les mutacions trobades per De Vries? Esbrinar això era tota una empresa no gens fàcil. Aquesta vegada va ésser un nord-americà qui va llançar-s'hi: Thomas Hunt Morgan (1866-1945).

La drosòfila com conillet d'índies

Morgan era catedràtic de biologia experimental i de zoologia a la universitat de Columbia (New York). Havia estudiat a Europa i l'alemany Driesch li havia suscitat l'interès per l'estudi de l'embriologia experimental. Ja havia fet bon nombre d'estudis quan, l'any 1910, es decidí a abordar el problema general de la transmissió de l'herència. L'any anterior el biòleg danès Wilhelm Johannsen

(1857-1927) havia proposat anomenar "gene" (en català diem "gen") cada una de les parts dels cromosomes de l'ou responsable d'un "factor" hereditari; com que els cromosomes van aparellats (un matern amb un patern) cada "factor" quedaria determinat per un parell de "gens" encarats en els respectius cromosomes. Morgan no ho veia clar tot això i, una mica escèptic, emprengué les seves recerques, per veure si era veritat... però els resultats donaren tota la raó a Johannsen, a Mendel i a De Vries! El biòleg americà els publicà en dues etapes: el 1915 "The mechanism of Mendelian heredity" i el 1926 "The theory of gene". Com veieu els seus estudis duraren 16 anys! Ben merescudament foren guardats amb el Premi Nobel de Fisiologia i Medicina l'any 1933.

I com van arribar a les seves conclusions? Gràcies a una mosca! La mosca del vinagre, "Drosophila melanogaster", anomenada també vulgarment drosòfila. Aquest animallet és fàcil de criar en gran quantitat en poc espai i poc temps, presenta gran varietat de races i només té quatre parelles de cromosomes en les seves cèl·lules, relativament fàcils d'observar. Doncs bé, la primera constatació de Morgan amb

les seves drosòfiles fou que es compleixen amb tota exactitud les lleis de Mendel, que només fallen quan hi ha hagut algun accident en els cromosomes germinals, tal com deia De Vries!

La identificació dels "gens"

Més difícil fou la segona part de les investigacions de Morgan que el portaren a la conclusió que els "gens" es troben situats en bandes de cromosomes: cada "factor" hereditari ve donat per dos gens, l'un matern i l'altre patern, que si són iguals donen la característica que tenen els dos progenitors, però si són diferents pot ésser que siguin de la mateixa força (ales mitjanes, si l'un és d'ales curtes i l'altra de llargues; en aquest cas es diu que l'herència és intermèdia), o bé l'un domini sobre l'altra (i aleshores l'individu tindrà la característica corresponent a la del gen dominant, només paterna o només materna, segons el cas). I, mireu, assolí d'identificar centenars de gens! I aconseguí de dibuixar autèntics mapes dels cromosomes de la drosòfila.

Que com s'ho va fer? Aplicant un principi molt clar i senzill: si un gen es alterat és clar que s'alterarà la característica corresponent, alterem,

doncs, una regió cromosòmica de l'ou i mireu què passa. Però... com alterar l'ultramicroscòpic gen? Irradiant els ous amb raigs X. Ja se sabia que aquestes radiacions podien alterar les cèl·lules (fins a matar-les) però amb una certa mesura només en danyaran una part. Ara bé, com veure quina part ha estat afectada pels raigs? Això és totalment impossible de veure! És clar que sí, però si el resultat és que s'han modificat dues característiques a l'ora, i només dues, vol dir que els seus dos gens estan l'un al costat de l'altre... Repetint la cosa centenars i milers de vegades el pacientíssim Morgan aconseguí les mutacions més impensades: drosòfiles sense ales, o d'ales molt estretes, o allargades, o doblegades, o amb ulls blancs, o un de cada color, o amb l'abdomen més curt, etc., i així va poder localitzar els centenars de gens que deiem.

Ressonància de les troballes de Morgan

Uns resultats tan fenomenals foren acollits amb desconfiança pel món de la ciència. A França, sobretot, hom llançà moltes invectives contra aquell americà que havia tingut la gosadia d'assignar un lloc a entitats invisibles i problemàtiques. Però les no-

ves recerques anaven donant cada vegada més la raó a Morgan. Un alemany, Curt Stern, el 1931, demostrava inequívocament que els gens de la drosòfila estaven col·locats l'un darrere l'altre. I el 1933 Painter descobria els cromosomes gegants de les glàndules salivals de la larva de la drosòfila, que són unes tres-centes vegades més grossos que els ordinaris, i s'hi pogué veure, per fi, les sèries de bandes que corresponen als gens i comprovar com l'absència de tal banda corresponia a l'absència de tal característica en el patrimoni hereditari, tal com havia dit Morgan! Koltzof comentà que aquests cromosomes que ens han fet veure els gens "cal col·locar-los en el rang dels descobriments que han fornint la demostració de l'existència real de les molècules i els àtoms".

Posteriorment amb grills, arnes de les farines, conills porquins, ratolins, etc., s'han confirmat i ampliat els resultats morganians. Ja sabem, doncs, amb certesa com està "escrit" en l'ou el que serà el futur organisme. I quins mecanismes segueix el ser viu per a desxifrar aquest "codi" genètic que porten els cromosomes? És tot un altre problema...

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Teologia

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

S'OFEREIX

secretària de direcció.
INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament,
encarregada d'una botiga,
relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques
matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mercantil.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa,
etc.
INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, costos,
control de gestió i coneixedor
temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis, només matins.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA

Molt acostumada tracte amb
públic.
INEM 20.758.352.

PERIT INDUSTRIAL TÈXTEL

amb experiència
INEM - 16.936.739.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

AUXILIAR

Administratiu només matins.
INEM 32.375

GERENT

Amb experiència. Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

Contracte mercantil.

ASPIRANT

Amb estudis administratius.
INEM 80923.

DEPENDENT BOTIGA TÈXTEL

O gestió carrer i despàtx.
INEM 21.472.631.

ESTUDIANT ECONÒMIQUES.

Experiència en redacció, cobor,
calculadora i mecanografia.
INEM 134.137.

EXPERIÈNCIA.

En taquí-mecanografia,
amb domini calculadora.
INEM 2.179.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

PROFESSOR

EGB religió, filosofia, molta
pràctica, a convenir.

INTERINA

Només matins de 9 a 1.
"Econòmica". Tel. 212 37 99.

Noi 37 anys busca amistat
amb noies per fins seriosos.
J. Bayó c/. Afores N°. 6 RIPO-
LLET.

Col.legi Alpe. Barcelona,
amb residència-internet zona
residencial.- Cursos E.G.B.-
B.U.P.-C.O.U. i F.P. - Prepara-
ció ingrés en l'I.N.P. Oberta
matrícula curs 83/84.

Gran Via 579, Barcelona-
11 - Tel. 254 92 32 - 254 13
39.

CARRETONS
metàl·lics, extens
assortiment.
J. PLANAS
Princesa, 53 - Barcelona-3
Telèfon 319 71 84

S'OFEREIX

Professora de música titu-
lada per treballar en una
escola d'EGB. Mètode I. Se-
garra. Tel. 674 11 87.

Residència Escolar D'Ar-
gent EGB, BUP, COU places
limitades seguiment estu-
dis complementats amb ur-
banitat F. religiosa meca-
nografia i tècniques estudi.
Informació T. 799 09 02,
254 13 39, 798 79 37.

RUIXADORS
per vinyes, fruiters i
horts
J. PLANAS
Princesa, 53 -
Barcelona-3
Telèfon 319 71 84

Llibres, eines i material per
jardineria i horticultura

Vendes

FINES GUANTER
(A.P.I.)

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel.(972) 77 02 72

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.

Varis

Senyoreta 35 anys desitja
amistat seriosa amb jove
solter culta catòlic practi-
cant bons sentiments situat
apartat 29105 Barcelona.

Sra. particular tindria cu-
ra en el seu propi domicili de
Sra. gran tot estar. Interes-
sats tel. 212 37 99.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NÒM _____

ADREÇA _____

POBLACIO _____

Tel _____

PREU LÍNIA

50 ptes.

50 ptes.

100 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

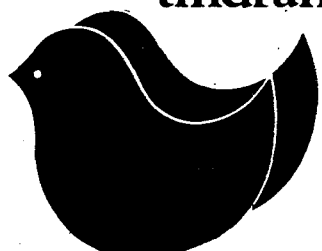
350 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel
nombre d'insercions.

MES SETMANES

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on., Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

Si som molts els que lluitem
per la Justícia seran molts els que
tindran Pau.

Si vols informar-te,
adreça't a.
Rivadeneira, 6, 10è.
Tel. 317 61 77
Barcelona-2
JUSTICIA I PAU

gràfiques

ona el 19 de desembre del 1927.
nys.
ia als 12 anys.
passa al seminari de Barcelona.
a a Comillas.
e maig de 1952, any del Congrés
seva Primera Missa a la parròquia
arcelona.
oquia de la Santíssima Trinitat de
e Castelldefels. Fou consiliari de
s de Sabadell, consiliari diocesà
Femenina, professor de l'Institut

ossessió de la sots-direcció de
Madrid, a proposta del cardenal

it, l'any 1965, amb la qualificació

at Vicari General de Ja diòcesi de

onzález.
nat bisbe auxiliar de Barcelona i

any.
n a bisbe auxiliar de Barcelona.
s designat bisbe de la diòcesi de

la 4 de setembre.

BISBE DE VIC: GRÀFIC

cadèmics

iversitat Pontícia de Comillas.
per la Facultat Lleó XIII de Madrid,
ntificia de Salamanca.

ustrial per la Universitat Central de

estigació teològica fou "La Inmacu-
los siglos XIII al XV".

volums de la "Biblioteca d'Autors
obre diversos documents pontificis

nt de la Comissió Episcopal de

esi de Vic

81 religiosos, amb més de 1000

el doctor Ramon Masnou Boixeras
nctius d'edat.

Ferreres comença el seu pontificat
etembre de 1983.

Viatges com a bisbe

- 10 Visita d'una explotació de coure a Xile.
- 11 Visita a un poblet indígena de Mimdanao (Filipines).
- 12 El doctor Guix en viatge a Atenes (l'Acropolis).

Excursions

- 13 El doctor Guix al-peu de la creu de Matagalls (Montseny).
- 14 Excursió pel Pirineu.

Altres instantànies

- 15 Monsenyor Josep M^a. Guix a la gruta de Lourdes (França).
- 16 Un altre record de l'estada a Lourdes de monsenyor Guix.

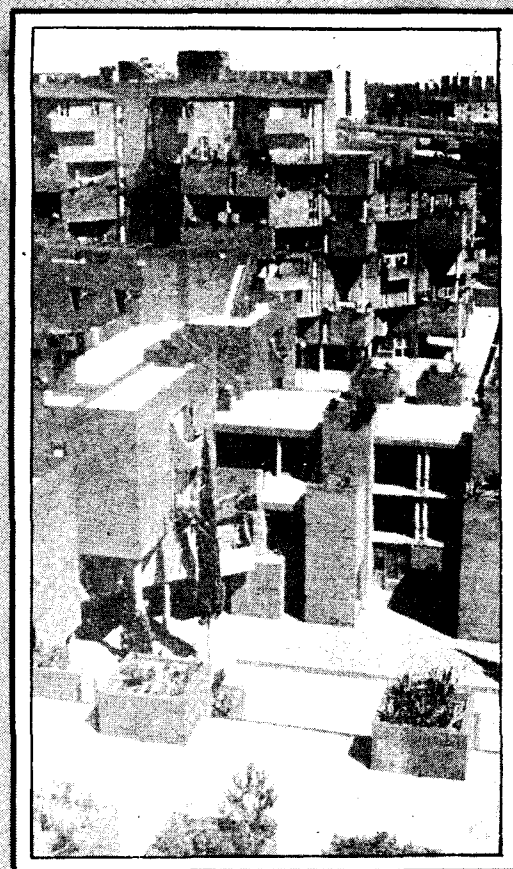
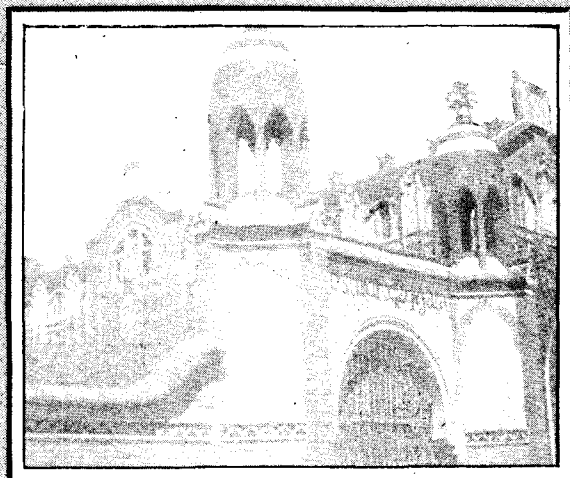
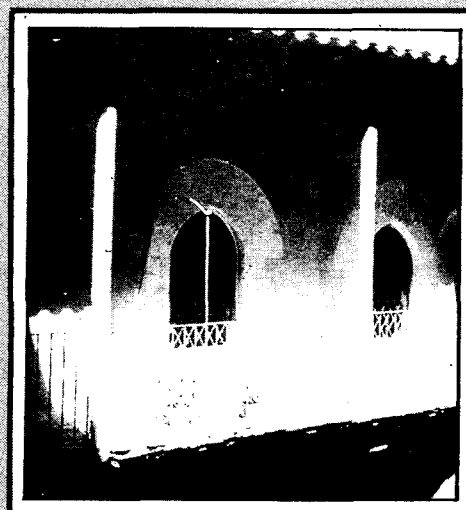
Magnífic poster

De la fotografia de la portada d'aquest número se n'ha tirat un poster en color, que es pot demanar a CATALUNYA CRISTIANA i es ven al preu de 50 pts.

XV VIATGE CULTURAL a REUS I RIUDOMS

11 de setembre vinent

Visitas a:

- Prioral de Sant Pere (on es guarda el cor de Marià Fortuny).
- Centre de Lectura de Reus.
- Santuari de la Misericòrdia.
- Mas de La Calderera (casa pairal de Gaudí).
- Mas Calbó (St. Bernat Calbó).
- Actuació dels "Xiquets de Reus".

Sortida: 8 h. del matí (puntualment). Xamfrà Balmes-València.

Preu: 1.500 ptes.

Comprèn: —Viatge en autocar.

- Dinar (Restaurant Sant Jordi).
- Bitllet d'entrada-visites.
- Sorteig de llibres.

Inscriuiu-vos al més aviat possible. Places limitades.

Tels. 215 37 50 - 215 27 39 - 215 28 05.

L'edat mitjana del clergat es de 49,33 anys

Lleuger augment de les vocacions sacerdotals

A Espanya hi ha un sacerdot per cada 1963 habitants

En els últims anys s'ha experimentat a Espanya un lleuger augment de les vocacions sacerdotals i una progressiva devallada en les secularitzacions de sacerdots, segons dades de l'oficina d'estadística de la Conferència Episcopal i de l'anuari estadístic de l'Església.

Les últimes dades conegudes i publicades per l'anuari estadístic de l'Església respecte a vocacions sacerdotals i secularitzacions corresponen a 1981. Després d'un període (1973 a 1979) en què van deval·lar notablement les ordenacions sacerdotals, s'ha experimentat un lleuger augment en el nombre de vocacions encara que les ordena-

cions se situïn cada any al voltant de les 170, amb oscil·lacions molt petites.

Augment

Dels 2.906 aspirants a sacerdot que el 1979 a Espanya assistien als estudis de filosofia i teologia, s'ha passat a 3.309 a l'any 1981. L'augment s'ha registrat principalment en els centres dirigits per ordes religioses, ja que els seminaris s'han mantingut en una constant disminució, excepte alguns com el de Toledo, segons assenyala l'anuari.

Sobre aquest punt, l'oficina d'es-

tadística de la Conferència Episcopal afegeix que des del 1979, "sense que es pugui dir que s'ha sortit de la crisi, es veu una lenta pujada quantitativa en el nombre de seminaristes més grans". A més a més —diu també— es cada vegada més freqüent que acudeixen al seminari joves ja grans o adults, alguns amb carrera universitària o que exerceixen una professió".

Devallada de les secularitzacions

Segons l'anuari estadístic de l'Església, des del 1973 el nombre de sacerdots que han abandonat el

seu ministeri ha baixat sensiblement. En aquest any, s'han registrat 3.790 abandonaments. Al 1974, 3.464, al 1975, 3.000, al 1976, 2.697, al 1977, 2.506, al 1978, 2.037, al 1979, 1.576 i al 1980, 1.561.

Vint-i-tres mil sacerdots

Sobre el nombre de sacerdots diocesans que existeixen actualment a Espanya, segons les últimes dades de l'oficina d'estadística de la Conferència Episcopal Espanyola, són 23.039, a més d'altres 3.000 de jubilats.

Granada

Colònies d'estiu per a adolescents marginats

Des del dia primer d'agost fins al 23 del mateix mes, tindrà lloc a Alfacar una colònia d'estiu organitzada expressament per a nens i joves que, de fet, estan marginats per diversos motius: situació familiar conflictiva, per problemes d'atur, per tenir els pares a la presó, per problemes de delinqüència o altres causes de marginació social. Concretament la colònia la componen joves del Polígon de Cartuja i del Col·legi Conchita Barrecheguren.

L'associació juvenil "Generación Andaluza" treballa durant tot l'any amb aquests joves. I, com en anys anteriors, ha organitzat aquesta colònia com a resum de tota l'activitat d'un curs complet.

La convivència de desenrotllarà en el Club Social Alfaguara, de la "Asociación Mandoniana" a Alfacar. Hi ha previstes molt diverses activitats: competicions esportives, actes culturals i formatius, treballs manuals, concurs de pintura, diversos jocs i tot el que pot contribuir a fer agradable l'estada dels nois assistents.

Per fer possible la realització d'aquesta activitat, "Generación Andaluza" ha rebut diverses col·laboracions, especialment de Caritas de Granada i de la "Asociación Manjoniana".

MOUSSE

com un bombó gelat

DANONE

ES BREN
EN TROB

DANONE

Els canvis que experimenta la família

La progressiva incorporació de la dona al món del treball, l'aparició del fenomen de l'atur en les societats industrials i el canvi dels costums i hàbits comporta una sèrie de problemes per a les parelles de l'any 83. La família, ningú no ho posa en dubte, ha experimentat profundes transformacions i està passant per moments de crisi. Això no obstant, segueix sent el model dominant, tot i que d'altres formes de vida han augmentat.

La imatge de l'esposa, pacient i fidel, que restava a casa amb l'única il·lusió de la tornada del marit, del treball, ha quedat anul·lada. La dona, conscient que el seu paper en la societat és un altre, s'ha incorporat paulatinament al món laboral. La crisi econòmica i l'increment de l'atur no ha estat obstacle perquè aquest fenomen tingui una continuïtat. Una de les conseqüències lògiques d'aquesta situació és que han disminuït molt les famílies nombroses. Ben cert que una altra causa ha estat la crisi econòmica.

Incidència del treball

El treball professional té una

incidència important en la vida de la parella. Les dones solen identificar-se bé amb la feina del marit. La situació inversa ja no és tan freqüent. El problema es presenta quan l'home va enllà en la seva feina i l'esposa progressa. Això, normalment, porta problemes en la relació conjugal. El marit, en una clara mostra del masclisme que segueix havent a la nostra societat, no accepta de bon grat veure's relegat a un segon terme i que sigui la dona qui porti, econòmicament, el pòndol de la llar.

Evidentment, hi ha d'altres connexions entre la feina i la vida familiar. L'home que en el seu treball és manat constantment, que no pot prendre cap iniciativa i se sent una mica menystingut, normalment, quan arriba a casa, adopta una postura autoritària i no accepta fàcilment el diàleg. En canvi, si ha de prendre decisions i té una certa responsabilitat, és més tolerant i accedeix a parlar amb la seva esposa.

Avui dia la dona que es queda a casa sent, en molts casos, una certa frustració perquè vivim en uns moments en què es parla molt de la feina de la dona fora

de la llar. Si la dona es compara amb d'altres amigues que tenen una feina i una responsabilitat fora de casa, es desvaloritza ella mateixa i va adoptant una postura d'abatiment.

El problema de l'atur

Una altra situació que pot portar greus problemes a la parella és l'atur. Aquest problema suposa un desgast psicològic molt important per a la persona que el pateix i desestabilitza la família. Les característiques de la nostra societat, amb uns components clarament masclistes, fa que el problema sigui més greu si és l'home la persona afectada. La persona, en aquests casos, perd la seva identitat social i se sent poca cosa. Si l'home està en atur, passa més hores a casa i té més friccions amb la seva dona. En molts casos, també, els aturats, davant d'aquesta situació d'angoixa, s'aboquen a l'alcoholisme.

A més d'aquestes situacions que hem exposat, en un futur no massa llunyà la parella és pot trobar que les jubilacions siguin més anticipades i que hagin de fer una convivència

intensiva abans d'arribar a la vellesa. Llavors pot aparèixer d'una manera clara la mediocritat de la vida de la parella.

Sobre aquest punt, però, no hi ha dades perquè encara no hem arribat a les jubilacions als 50 anys. Amb tot, cal preveure-

ho. Les parelles hauran d'aprendre a respectar un cert temps d'autonomia de cadascun. Pot esdevenir el moment idoni per a un retrobament que no ha estat possible durant molts anys de feina i de maldecaps.

Tomàs Puntí

Benoit Minicus

“Ser nòmada és acceptar constantment de ser admès per un altre”

Benoit Minicus és un alsacià d'origen, que ha esdevingut un home de projecció universal. Va estudiar filosofia a Mortain, teologia a Chevilly-Larne i àrab a Tunis. Després va marxar cap a Mauritània per tres anys i va exercir-hi de professor. Per una millor inserció dins l'ensenyament, es va llicenciar en filosofia a Friburg i va tornar a l'Àfrica. Ha donat cursos de moral i d'organització del treball a l'Escola Nacional d'Agricultura de Kaedi, on va arribar a tenir més de cent alumnes, tots ells musulmans. Actualment és a Roma, però espera tornar a Mauritània.

—Què pot aportar l'Àfrica al futur del món?

—Ningú no és profeta, i la pregunta és molt complexa. Primerament cal que l'Àfrica no estigui destrossada per problemes de supervivència, que pugui anar éssent cada cop més ella mateixa per a ser capaç de donar al món el millor d'ella (la qual cosa és veritat —més o menys— per a tots els pobles de la humanitat), i això no depèn només d'ella.

De tota manera, em sembla que el que l'Àfrica pot aportar

al món és un gran respecte per la vida, per la fecunditat en tots els seus aspectes. L'africà és sensible a allò que és humà i ho protegeix de forma natural. La dimensió mística hi és molt accentuada; desprèn una alegria de viure i una esperança que el món “desenvolupat” està perdent per excés de lògica, de tècnica, d'esperit reflexiu i crític, que no porten enlloc sense l'amor (i l'esperança que ell dóna). Em sembla que Descartes, Kant, Hegel i molts d'altres no haurien existit si haguessin nascut a l'Àfrica.

—Què ha representat la teva estada allà?

—Anar-se'n és ser provocat alcanvi (positiu o negatiu), és acceptar de ser confrontat per a fer créixer l'un i ajudar a créixer l'altre, o per a “dominar” o “ser dominat”.

La meua estada allà m'ha permès fer l'experiència de la universalitat. He pogut diferenciar millor fe i cultura, fins i tot quan la fe i la cultura van lligades íntimament en la vida.

Tot retrobant una altra cultura (o altres cultures), he pogut conèixer millor la meua i valorar-ne millor els aspectes bons

i dolents. Sé que també puc enriquir-me de les qualitats dels altres. Però el millor de l'altre no és diferent del millor de mi mateix, per més que allò sigui viscut en models culturals diferents. Una actitud d'amor gratuït, per exemple, la pot comprendre tothom, fins i tot qual els signes culturals que l'expressen són diferents i requereixen ser compresos, perquè, en tot cas, són mínims.

Benoit parla pausadament. Les seves paraules són mesurades, cordials i precises. L'entrevista discorre en francès.

—Què en penses de la interpel·lació de l'Islam al món actual?

—En el millor de si mateix, l'Islam interpel·la el món sobre la pèrdua de la dimensió espiritual, sobre la pèrdua de la transcendència i especialment sobre un cert sentit comunitari allà on l'individualisme és el rei.

En allò que és menys bo, l'Islam sembla tenir necessitat de tornar a l'integrisme per a ser ell mateix. I això és mal senyal. És ben significatiu que per a molts musulmans, “evo-

lucionar” sigui sinònim de “perdre la seva identitat”.

En la mesura en que n'hi hagi prou amb interpel·lar, sinó que calgui proposar alguna cosa “viable” per a les esperances del món, jo crec que l'Islam no aportarà gran cosa.

L'Islam respon malament al desig del creixement humà perquè la seva concepció de la transcendència de Déu és inhumana. Dit d'una altra manera, l'home musulmà no s'humanitza reconeixent la transcendència de Déu. Tinc por que el model d'home proposat per l'Islam estigui més de la banda de la violència (Mahoma va prendre les armes) que de la banda de l'amor humil (Crist va rebutjar les armes i va estimar els seus enemics).

—Què ha representat per a tu el fet de ser nòmada?

—Jo no sóc un veritable nòmada, però experimento i visc certs valors nòmades. El nòmada és aquell que es “desinstal·la” materialment de forma contínua, i això comporta condicionaments de pensament i morals. Ser nòmada és tornar a abandonar sempre les seguretats (o més ben dit, les falses

seguretats, perquè no es pot viure sense unes certes seguretats, de les quals la fe és la més gran).

Ser nòmada és anar, en el present, a l'encontre del futur; és acceptar rebre al dia el necessari per a viure. És acceptar constantment de ser admès per l'altre, pels altres. Ser nòmada és estar disponible. És estar atent a rebre les meves seguretats al dia, no lligar-me al passat, és confiar en el futur. Aquesta situació, per a poder-la viure, requereix inclinar-se només cap a allò que és essencial, deixar de banda el secundari (es viatja millor amb una petita maleta).

Agustí Viñas

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Contra l'atur, per l'oci

La nostra societat no està preparada per a l'oci, però mai com en aquesta dècada de robotització i d'atur, no ha estat tan necessitada de la seva previsió. Només cal llegir estadístiques laborals per a trobar cada dia més evident que el nostre procés productiu segueix aquesta tònica general: del treball a l'atur i, com diu L. Racionero, de l'atur al'oci. Pel treball, la població es prepara amb una certa eficàcia. Per l'atur, se la deixa en mans de la burocràcia, del subsidi o del "campi qui pugui". Però per l'oci...

És prou sabut que els problemes tenen en si mateixos la solució, i encara més, que en alguns casos no hi ha ningú millor que els mateixos afectats per a trobar-la. Doncs bé, ja fa uns quants anys que van començar a sorgir en països industrialitzats com Alemanya, Anglaterra o França, una sèrie d'iniciatives individuals i col·lectives davant el fenomen de l'atur. La més curiosa, per paradoxal i senzilla, va ser la dels horts familiars urbans. Els òrgans de govern van canalitzar aquella iniciativa de moltes maneres; però van prendre esment especialment en tres aspectes.

Efectivament, les instàncies públiques es van preocupar perquè les qüestions de productivitat, d'equilibri ecològic i de distribució equitativa dels terrenys no fossin menades tan sols a l'arbitri personal de cada usuari. Van promoure cursos intensius d'horticultura per a profans, van preveure les condicions necessàries d'aigua per al

regatge, van delimitar terrenys adients al fi proposat, van tancar homogèniament els horts per tal d'evitar "desacords ecològics". I, a ja fi, van ser repartits entre aquells que patien més necessitat. Una intervenció pública ben lògica, aquesta de col·laborar en la iniciativa particular o de col·lectius de desocupats.

Rèplica del món agrícola

Certament, aquesta ha estat una iniciativa paradoxal pel fet que, a les proximitats de ciutats eminentment administratives o industrials —com Londres, Zuric, París o Frankfurt—, els horts familiars, organitzats i amb bona cura, són ja una imatge tan típica com els edificis mateixos als quals emmarquen. És la rèplica del món agrícola a la societat industrial que des del segle passat l'havia abandonat a la seva sort. I és alhora una iniciativa senzilla, perquè cap més altre mitjà de subsistència no ens pot semblar menys complex —no mancat d'esforç— que el de cultivar, collir i menjar del que hom mateix treballa.

Però si, al que hem dit, li faltessin qualificatius, hi afegim que l'hort familiar ha esdevingut per a l'home un instrument útil contra l'atur i per l'oci. Perquè als beneficis materials d'una bona collita hortícola, s'hi afegeix l'ocupació saludable i gratificant d'un oci imposat per l'atur. Més d'un "executiu agressiu", víctima de l'stress, agraeix el bé psíquic que li propor-

ciona de treballar personalment l'hort que cultiva: quina teràpia millor que el contacte amb la natura!

Aquí, entre nosaltres, tampoc no hi falten, sinó que abunden i es multipliquen, els qui, tirant pel carrer del mig, delimiten com sigui i amb el que sigui, un tros de terraplè d'autopista o una vorera de riu contaminat i mig eixut. El dret a la subsistència els empara. Malgrat tot, el que sí que falta és una col·laboració pública que potenciï i canalitzi els efectes d'aquesta iniciativa. Perquè, si ho fessin, la productivitat dels profans, l'adequació ecològica i l'equitat en el repartiment de terrenys podria augmentar considerablement.

Sens dubte, encara no estem del tot en condicions d'afrontar amb eficàcia l'atur ni de moure's com el peix a l'aigua en la societat de l'oci. Però és promocionant horts familiars, i fent atenció a les iniciatives dels aturats, que es lluita contra l'atur i es prepara per a viure millor l'oci.

Cesc Romero
de l'Àmbit Maria Corral

L'home, davant l'atur, no es pot deixar abatre.

Fruita del temps

Una nova mina?

Adéu estiu, adéu

A la fi del mes d'agost, la major part dels ciutadans han acabat ja llurs vacances. És el moment de reprendre l'activitat de cada dia. És el retorn a la monotonia, a allò que ens és quotidià. Enrera queden els mesos lluminosos i festius de la primavera i l'estiu, que és l'època frívola per excel·lència. Deixem, també, la xafogor, que ens treu les ganes de treballar i de bellugar-nos.

Sí, amics, aviat serem altra vegada tots de retorn. Ens preguntarem com han anat les vacances. Direm que les hem

trobades curtes i que ens sap greu de tornar a la feina. Els primers dies seran una mica més llargs. Després, a poc a poc, sense adonar-nos-en, tornarem a agafar el ritme. Les vacances, els dies d'esbarjo, els veurem llunyans i distants.

La vida segueix. La perspectiva de la tardor no ens ha d'entristir. Ben al contrari. És l'època propícia per a la reflexió, la tranquil·litat, i el diàleg pausat.

Seguirem fent camí. Trobarem entrebancs i problemes. Això no obstant, seguirem endavant, amb il·lusió i ganes.

T. P.

Enrera queden els mesos lluminosos i festius

Tal com deia l'Avui del passat 27 de juliol, ja s'ha publicat el primer llibre de memòries sobre la postguerra. O molt m'equivoco, o ja ha començat a explotar-se una nova mina (la qual cosa no és pas estranya tractant-se d'haver començat a Balsareny, poble miner, anys ha, al Llobregat); aquesta vegada, una mina editorial a favor dels vençuts de l'any 39 que, per altra part, ja era hora que els toqués.

Fins ara, des de la més alta literatura fins a la més senzilla, els temes de la guerra i de l'exili han donat molta corda i alguns diners. I també, seria injust oblidar-ho, algunes de les millors obres de les literatures castellana i catalana, entremig, és clar, d'una immensa fullaraca més o menys testimonial.

Però, segons deia el diari, aquest llibre (Postguerra de Marc Mas i Soler) és el "primer testimoni imprès sobre l'entrada de les tropes guanyadores de la guerra en un poble de Catalunya".

No és pas que jo hi tingui res en contra, Déu me'n guard! Fins i tot, si m'ho proposava, podria atrevir-me a escriure'n un de llibre de records d'aquella postguerra. Podria dir moltes coses sobre la meua "promesa" (estant a La Model, l'any 1938, jutjat per una "alta traïció" que no havia comès) de no posar-me, mai de la vida, una "camisa blava", llavors de l'assassinat de Carrasco i Formiguera per ordre directa de Franco. I, també, com l'autor del llibre que comento, podria quedar bé acusant-me de covard, per haver-me-la posada després...

Però, no ho faré, perquè jo sí que, de veritat, no vull "mantenir oberta cap ferida" com diu el prologuista de l'obra i més encara,

com escriu l'autor, "tinc la sort de no guardar odi a ningú": ni als que em varen jutjar estúpidament d'espionatge a Barcelona, l'any 38, ni als que em varen venir a treure de casa, amb "excombatents" armats, a la una de la nit, renovant un calvari a la meua mare, pels anys quaranta, acusat de ser un "sindicalista indisciplinat".

"Xarampió"

El que em passa, i per això us ho dic, és que no em vull apuntar a cap "xarampió". Durant molts anys, només vàrem sentir parlar dels "horrendos crímenes marxistas", entre els quals s'hi compta, precisament, la mort de mossèn Lluís Pla, fill de Balsareny, a qui m'estimava cordialment. I eren veritat, però no solament aquells. Ja més gran, vaig descobrir els de Mallorca, de Badajoz, de Galícia...

Ara, al reyés, hi ha molta gent obstinada a voler-nos fer creure que els crims d'aquí només foren quatre morts, producte de situacions "incontrolables" i que la repressió de la postguerra va ser molt pitjor.

I, potser sí, però jo no crec pas que sigui l'hora de fer "el recompte" dels crims i assassinats de cada banda. El que penso que urgeix és que tots entenguem que el juliol del 36 fou el començament d'una bogeria col·lectiva, que continuà amb la guerra civil i amb la lenta, fosca i odiosa postguerra.

Potser convindria que ens esforcéssim a oblidar les històries i a tenir ben present les lliçons que es desprenen de la Història.

I això, —voldria que quedés ben clar— no és pas negar cap dels estralls que l'autor d'aquest llibre

explica. Jo que sóc de la mateixa comarca, n'hi podria contar encara més. He tingut la sort de tenir un pare que, perseguit de mort l'any 36, per aquells que s'anomenen ara els "incontrolats" (salvant-se només, per no haver-lo pogut trobar, voler de Déu), no es va deixar portar per l'espiral de la violència ni de la venjança, després del 39, i va ser condemnat a l'ostracisme, justament per protestar de les injustícies que cometien, en nom del "movimiento salvador", la majoria dels seus antics companys.

Però, malgrat tot, a quaranta anys de distància, jo no estic d'acord a explotar la mina dels ressentiments que és el que, encara que ho negui (i potser de bona fe), fa constantment l'autor esmentat: tots els "feixistes" eren degenerats, tots els que se n'havien anat a l'altre cantó eren desertors de la República, i els d'esquerres, llevat de ser covards a causa de la por, gairebé no tenien defectes...

Ell es queixa, en una entrevista al mateix diari, que la joventut de Balsareny "sembla interessar-se només pel seu llibre per xafarderia i no per la història". Doncs què pensava?

Per sort del nostre país —opino jo— la major part de la gent, ja n'està tipa de llegir acusacions i autojustificacions dels uns i dels altres dels protagonistes de la guerra del 36. Cada vegada es veu més clar que la pau només ens serà possible si, autoacusant-nos tots de la bogeria col·lectiva de la guerra civil, som capaços d'acceptar que ja és hora que ens hi quedem tots i que ens esforcem a caber-hi tots.

Sense falses modèsties ni falsos perdons sinó amb la màxima dosi possible de generositat de la bona.

Lluís Badia i Torras
Lli. en Filosofia i Lletres

El lector escriu

Nit de Santa Llúcia

"La nació catalana"

Referent a la carta publicada a "Catalunya Cristiana" la setmana 14/20 d'agost, d'Enric Torrente voldria fer les següents precisions:

1er.- D'entrada considero que aquesta revista no és el lloc adequat per a debatre aquests temes tant polèmics de si som o no una nació.

2n.- La confusió que diu que hi ha en la definició de nació prové únicament de l'error del qui escriu la carta que confon nació amb estat.

3er.- Suïssa no és una nació sinó un estat plurinacional. El que passa és que respecta tots els drets dels diferents pobles. L'estat espanyol tampoc no és una nació sinó un estat plurinacional. El que passa és que no respecta els drets nacionals de les quatre nacions que el formen, al revés de Suïssa.

4rt.- Catalunya té tots els elements que determinen una nació i ha estat, en la major part de la seva història, un estat.

5è.- Per acabar, recomano al Sr. Enric Torrente que repassi la història de Catalunya.

Núria Garriga i Trullols

On nasqué sant Bernat Calbó?

Hem llegit amb sorpresa en el núm. 202 de CATALUNYA CRISTIANA, un anunci a tota plana, d'un viatge cultural a Reus i a Riudoms per l'onze de setembre, en què ens diu que aqueixos pobles suggereixen Gaudí (fill de Riudoms), sant Bernat Calbó, Prim, etc.

He de dir que documentalment i en l'arxiu parroquial de Vila-seca de Solcina, ara Vila-seca-Salou, hi consta el nom i partida de naixement del gloriós sant Bernat Calbó.

No cal polemitzar, però sí fer-los saber que ara fa llargs anys, el terreny on va néixer el futur sant, el conegut Mas Calbó, pertanyia al terme municipal de Vila-seca i per una rectificació molt assenyada i amb complet acord, va passar als límits territorials de Reus.

Esteve Genovès i Molas

UNA IDEA NOVA SOBRE LA PENA DE MORT

Una idea nova, almenys així m'ho penso. Voldria advertir que si algú a mitja carta la vol deixar perquè li desagrada, tingui un xic més de paciència perquè acaba bé.

Si es dona el cas que una persona en mata una altra amb tots els agreujants i sense cap atenuant, amb tota llibertat i responsabilitat, amb plena salut mental i sense cap motivació ni de defensa pròpia i, a més a més, deixant la víctima, dona i fills a la misèria... com o qui, pot negar, que no sigui justa la sentència de la "pena de mort" per un tal criminal? Es que potser no cal castigar justament el

qui ha privat de la vida a un altre i ha deixat a la misèria la seva família? No cal prevenir tant com es pugui la reincidència? No convé que tothom vegi el càstig adequat, proporcionat? Suposats tots aquests elements i potser àdhuc d'altres, per què no pot ser justa, ja a priori, la pena de mort? Tots els que més s'apiadarien del que fou assassinat i de la vídua i dels orfes, demanarien justícia i justícia rigorosa, referida a l'autor del crim inhumà.

Al meu entendre, doncs, la sentència de la "pena de mort" pot ser justa. El que no és acceptable és l'execució de la sentència. Moralment pot ser justa la pena de mort. Però èticament no és justa la complimentació: és inhumana. Més d'un m'ha observat que en això hi ha contradicció. Bé; la contradicció, sense deixar de ser clara, és sols aparent. La justícia de la sentència es refereix a fets passats i no a fets futurs. El fet que la sentència sigui justa no vol dir que necessàriament sigui just el seu compliment. Ni la manca d'ètica i d'humanitat de l'acompliment de la sentència no vol dir que aquesta sigui injusta. Si tot convé que vagi acompanyat de decència i de dignitat, quant més no li convindrà a la justícia? Llavors, el més digne per donar compliment a la justa sentència serà el jutge que sap millor que ningú de la justícia d'aquesta màxima pena. Però el jutge no ho farà, precisament per dignitat. Ell, doncs, separa sentència i execució sense cap contradicció. Doncs bé, qualsevol altra persona que executi la sentència ho farà més indignament que ell. I sense poder evitar contradicció!

Doncs què? Doncs que la justa "pena de mort" s'ha de mantenir durant tota la vida del culpable, sense sortir de la presó (per cert en presó digna i humana) sense que hi valguin indults ni de Papa ni de Rei, ni de Reina.

E. Torrents Viver

Premis de ràdio i televisió en català

BASES

1. El propòsit fonamental dels premis "Òmnium Cultural" de ràdio i de televisió en català és valorar degudament els esforços que es fan per a difondre i normalitzar la cultura catalana, tot reconeixent aquelles realitzacions que, a criteri dels jurats, s'adiguin més bé, de contingut i de tractament, amb el mitjà corresponent.

2. Atès l'englobament de les realitzacions en general, tant les radiofòniques com les televisives, hom prendrà en consideració preferentment les de contingut o intencionalitat cultural en llengua catalana, en el seu sentit més ampli.

3. Com sigui que els programes radiofònics i televisius són fruit d'un treball en equip, els premis aniran destinats als equips corresponents, independentment de l'empresa productora o emissora i en serà fet lliurament a les persones que representin l'equip d'acord amb la valoració expressa dels jurats.

4. Els programes que optin als premis "Òmnium Cultural" de ràdio i televisió en català en aquesta quarta concessió hauran d'haver estat emesos entre l'1 de gener i el 31 d'octubre de 1983. Les emissores, productors o realitzadors que vulguin optar al premi hauran de presentar el corresponent enregistrament. Els jurats tindran en

compte, no solament les propostes rebudes, sinó tots els altres programes emesos que reuneixin les característiques assenyalades a les bases 1 i 2.

5. Els resultats de les votacions —una per ràdio i una per televisió— realitzades pels socis d'Òmnium Cultural seran utilitzats pels jurats com a criteri de valoració abans d'emetre llur veredict.

6. Queden exclosos de participació en els Premis els programes realitzats amb la participació d'Òmnium Cultural, o bé dels membres de la seva Junta Directiva i de les Juntes Rectores de les delegacions territorials.

7. Formaran part dels jurats, en aquesta quarta concessió, per al premi de ràdio, els senyors Joan Vallvé (president), Anna M. Aguiló, Jaume Boter de Palau, Rafael Ferrer, Josep Manyé, Joaquim M. Martínez Roura i Josep M. Muntaner i Pascual; i per al de televisió, els senyors Joan Vallvé (president), Josep M. Baget i Hems, Joan Carerras, Josep Desumbila, Josep Ibàñez, Miquel de Moragas i Enric Vila.

8. Les distincions seran materialitzades per a cada premi en un trofeu i un diploma acreditatiu del veredict.

9. El veredict i l'adjudicació dels premis seran fets en l'acte públic de la Festa Literària de Santa Llúcia que se celebrarà a Mataró el dissabte 10 de desembre de 1983.

Estem a Horta en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre i per convalescència. Poques places. T. 427 44 53.

Exercicis espirituals

En complet recés i organitzats per l'Obra d'Exercicis Parroquials, se celebraran a Montserrat els dies 12 al 17 de setembre, per a homes. En català.

També a Montserrat, els dies 26 al 30 de setembre, per a senyores i senyoretetes, dirigits pel P. Falcó, S.J.

Per a informació i inscripcions en la O.E.P., Duran i Bas, 9 Tel. 301 16 26 i 318 60 97.

Ensenyament gratuït per a minusvàlids físics, i malalts de llarga durada

Després d'agrair la bona acollida que va tenir una carta demanant voluntaris per aquesta tasca, publicada en aquesta mateixa columna, voldríem avisar a tots els minusvàlids físics, i malalts de llarga durada que vulguin estudiar, que s'ha obert la matrícula pel curs 83-84.

Les inscripcions pels cursos a domicili, a hospitals o per correspondència poden fer-se a: AUXILIA, carrer d'Anglès, 50, tel.: 204 75 02, Barcelona, matins de 10 a 1; dimarts i dijous de 5 a 8.

Lluís Martí i Bosch. Auxilia-Barcelona

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P

Trameto les 2.500 ptes. per gir postal

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Remetre aquesta butlleta a: Signatura

Redacció i administració:

C/. València, 244, 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

Racó del llenguatge

Eixir, deseixir, reeixir, sobreeixir

—Ixes o romans?— em diu, a tall de facècia, un amic amb qui comparteixo l'interès i la preocupació pel llenguatge. Naturalment, qualsevol de nosaltres, més planerament, només hauria dit: —Surts o et quedes?

Eixir és més antic que sortir, i el trobem copiosament en els clàssics. I també, actualment és ben viu en el parlar valencià, amb exclusió de sortir.

L'antiguitat de eixir ens la demostra la quantitat de mots derivats que n'han eixit, alguns d'ells eminentment populars, com és ara el mot eixida. En el temps dels estatges unifamiliars, cada casa tenia una sortida posterior o lateral, un espai apte per ser convertit en jardí, i en alguns casos en hortet, amb un o dos arbres fruiters, llimoners, pereres, pomeres, albercoquers, pruneres o ametllers, i gairebé sempre, per petit que fos l'espai, un galliner, coniller o colomar. Aquest bestiar es mantenia, en bona part, de les deixalles del menjar i d'un grapat de gra diari comprat i així contribuïa a l'economia familiar subministrant el plat fort de tall de molts diumenges i altres festes.

L'eixidiu és un mot que no reconec com a viu en el meu record. El trobo enregistrat en el diccionari amb el valor de forat de l'aigüera o, més acuradament, desguàs. No hi ha dubte que deu ser un mot corrent en alguna contrada dels països catalans.

Eixidura anomenem la inflor de la pell causada per un tumor o abscess. Deseixir-se d'un compromís, d'una empresa, vol dir sortir-ne aïrós, i una persona deseixida és la que es comporta amb desimboltura.

Reeixir vol dir tenir èxit, triomfar. Tot li reïx, diem d'aquell a qui tot li surt bé, que totes li ponen, vaja. Tenim un barbarisme molt infiltrat, que és lograr, el qual farem molt bé de substituir per reeixir o aconseguir: Una obra d'art molt reeixida.

Sobreixir té una extensió popular molt més considerable. Pensem en l'aigua que es vessa i es perd quan ja tenim el dipòsit ple: la sobreixida, aquesta presència d'aigua corrent i remorosa que no sabem apreciar prou, sobretot pensant que aviat ens posaran comptador d'aigua i ens quedarem sense el rajolí intermitent. I també, com ha passat amb eixida, el mot passarà al món retrospectiu dels records. Com també hi passarà l'expressió tenir el fel sobreixit amb què abans el poble anomenava la icterícia, la malaltia del fetge que fa tornar la pell groga. Veïem, doncs, com els mots es perden, d'una banda perquè desapareixen formes de vida que donen pas a unes altres de més evolucionades, i d'una altra perquè substituïm amb mots més científics les maneres populars. No deixa de doldre.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.- En un diari comarcal independent llegeixo el següent anunci: QUIROMASSATGISTE... RETALLIM I GUARDIM perquè hem pot necessitar. Cinc perles de cop en un anunci molt petit. Havia de dir: QUIROMASSATGISTA... RETALLIM I GUARDI'M perquè em pot necessitar.

Albert Pera

Moda

Línia "bob" com a indicatiu de moda en perruqueria

Josep Urbea, ha presentat la seva col·lecció de pentinats primavera-estiu 83, a base d'unes tendències substancialment inspirades en els anys vint/trenta, amb cabells, gairebé sempre curts, que vénen marcats per dos estils diferents dins la línia "bob": Tallat recte a base de desnivellaments asimètrics i cabells ondulats sobre una base amb permanent. Tot i així, la presència d'aquestes dues línies que ens recorden l'època daurada dels anys vint, nous matisos plens d'actualitat donen un aire desimbolt a aquests talls que en realitat no estan condicionats a una llargada determinada mentre el tallat no es vegi desvirtuat en el seu origen.

Sobre aquests tallats, figuren diversos colors degradats per capes, que poden oferir molts i diferents contrastos sempre molt marcats, mentre que per altra banda, continuen existint els degradats a base de metxes.

Continuen en primer pla, les permanents sobre tallats diversos com a signe de comoditat estiuenca, pensant bàsicament en els banys de mar i la vida a l'aire lliure.

Els tallats, aquesta temporada, preferentment es realitzen a tisores, encara que algunes vegades, sigui més còmode utilitzar navalla o maquineta.

Els assecats per a aquesta línia "bob" dins de l'apartat dels llisos es realitza a base de "brushing" amb raspall de mitja canya per a les ondes, els marcats es duen a terme amb els dits i es repassen amb els molls a fi que els efectes actual-

Tallats rectes a base de desnivellaments asimètrics, molt característics de la línia "bob", presentada per Josep Urbea.

ment, siguin el més fidel possible als del seu origen anterior malgrat que es dugui a cap el treball amb les tècniques més actualitzades pel que fa a la seva realització. Una col·lecció molt avançada quant a

estils i tècniques, aquesta que Josep Urbea ha presentat i amb la qual tota dona se sentirà plenament identificada.

María José Ejarque

Costums i tradicions

La doble Gala del Ripollès

El primer diumenge de setembre, a Gombren i a Campdevànol solen ballar la **Dansa**. Dita així per antonomàsia. D'altres en diuen la **Gala**; en realitat, però gala, allí és sinònim de festa major, la seva melodia és força coneguda i fins i tot serví molts cops de sintonia per a programes de ràdio i televisió.

Es tracta d'una representació poemàtica i cerimoniosa en la qual intervé el **Galer**, amb copalta i gambeto simbolitzant, segons que sembla, el senyor feudal. Segueix en ordre, la **Batlessa** i antigament hi hagué la **Campessa**. Aquesta representava la propietària del camp on es feia la dansa. Avui, com que es fa a la plaça, el personatge no hi és. Cinc parelles de pabordes i pabordesses completen la colla de dansaires.

El **Galer** porta una morratxa plena de perfum i amb ella ruixa les parelles, car el cerimonial exigeix que dansi amb totes les pabordesses, d'una a una, abans de cedir-les als respectius pabordes. La descripció de la coreografia resultaria llarga i és prou coneguda per tractar-se d'una dansa molt popular entre els esbarts folklòrics. En canvi, poca gent coneix el seu significat.

A parer d'Aureli Capmany, sembla probable que es tracti d'una reminiscència, o representació mímica, d'un dels mals usos del feudalisme, conegut, antigament, amb el nom de **firma de spoli forçada**, semblant al **droit de cuisse** dels francesos.

Aquesta prestació imposada als vassalls de remença fou abolida, com d'altres mals usos per Ferran II de Catalunya, dit el Catòlic, l'any

1486. Sigui com sigui, sembla que es tractava d'una formalitat purament simbòlica que mai no es posà en vigència.

Simbòlicament, doncs, també en la Gala campdevanolenca i gombrenesa, el **Galer** és el senyor feudal que **galeja** primer l'alcaldeessa o batlessa, representació del seu braç, després la **Campessa** com a tribut d'honor i, finalment, els que van a casar-se. D'ací el ruixar-los amb perfum, símbol gràfic dels drets del senyor.

Hi ha qui creu que abans fou dansa religiosa, però avui i d'ençà de molts anys o potser segles és ball de plaça, alegre i de germanor popular, sobretot al final, quan joiosament els pabordes, com en totes les **corrades altes**, aixequen per les aixelles a llurs parelles.

El poble ha posat lletra popular a la típica melodia que es repeteix constantment fins arribar a la corrandà final. Al.ludeix a Sant Jaume de Frontanyà, de la veïna comarca del Berguedà però en el límit del Ripollès:

A Campdevànol n'han tret una moda

que els de sant Jaume la volen seguir:

quan el rector les ha amonestades,
la gent, del tracte se'n volen desdir.

Mai no n'he pogut treure l'entrellat, però potser faci al.lusió a les parelles de dansaires que vénen i van al so de la música sense acabar d'arrodonir una definitiva unió.

Esteve Busquets i Molas

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontífiques, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500 bisbes
15.000 sacerdots
50.000 seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

35.089 Seminaristes menors
12.107 Seminaristes majors

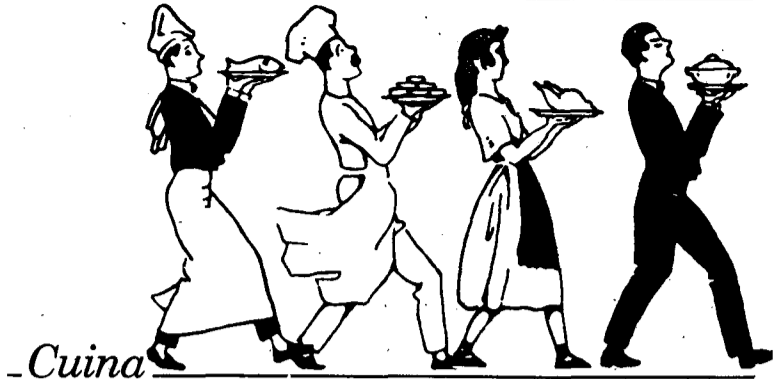
—Han rebut de les Obres Missionals Pontífiques: 17.582.127 dòlars que és l'equivalent de 372,5 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poguer seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes:

BECA (per 6 anys de Filosofia i Teologia) 300.000 ptes.
MITJA BECA 150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per un curs) 50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la **DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS** C/. del Bisbe Irurita, 5 - BARCELONA-2.

Cuina

Biscuit de coco

Biscuit

quatre ous
150 gr. de sucre glacé
100 gr. de farina
1 culleradeta de Royal
una llimona

Farcit

100 gr. de mantega
2 ous
150 gr. de coco ratllat
250 gr. de sucre glacé
una copeta de rom

Unteu un motlle rodó amb mantega, poseu-hi en el fons paper tallat a mida, unteu-lo també, després espouseu-lo amb farina. En un recipient bateu 150 gr. de sucre glacé amb els quatre rovells d'ou fins que formi relleu, després afegiu-hi a poc a poc, la farina junt amb el llevat Royal, després la ratlladura de mitja llimona, finalment els quatre rovells batuts a punt de neu forta. Ompliu el motlle amb allò que heu preparat i poseu-lo a forn suau, vint-i-cinc minuts a forn baix i uns 10 o 15 minuts a forn alt. Quan estigui llest, aboqueu-lo sobre la graella perquè es refredi. Prepareu una crema barrejant 100 gr. de mantega amb 100 gr. de sucre glacé dos rovells d'ou i una copeta de rom, afegiu-hi un grapat de coco ratllat, deixeu aquesta crema a la nevera durant uns minuts, perquè quedi una mica més sòlida. Partiu el biscuit per la meitat, farciu-lo amb la crema que heu preparat i torneu-lo a reconstruir. Bateu les dues clares a punt de neu forta, afegiu-hi 100 o 150 gr. de sucre glacé i un grapat de coco ratllat. Unteu el voltant del pastís amb merenga, agafeu-lo amb les dues mans i per la vora poseu-hi coco ratllat, després cobriu la part de damunt amb la merenga i espouseu-lo amb una capa bastant grossa de coco.

Poseu-lo uns minuts al fort de dalt perquè es dauri una mica.

Maria Gloria Muntañola

La Sardana i la Dansa

La Cobla Jovenívola de Sabadell està de luto

Albert Serravinyals i Terés, de 18 anys d'edat, instrumentista de flabiol de la cobla Jovenívola de Sabadell, fou víctima d'un mortal accident agrícola amb un tractor, esdevingut el dia 5 d'agost a la vila d'Algerri, a la comarca de la Noguera, on el malaurat xicot passava les seves vacances.

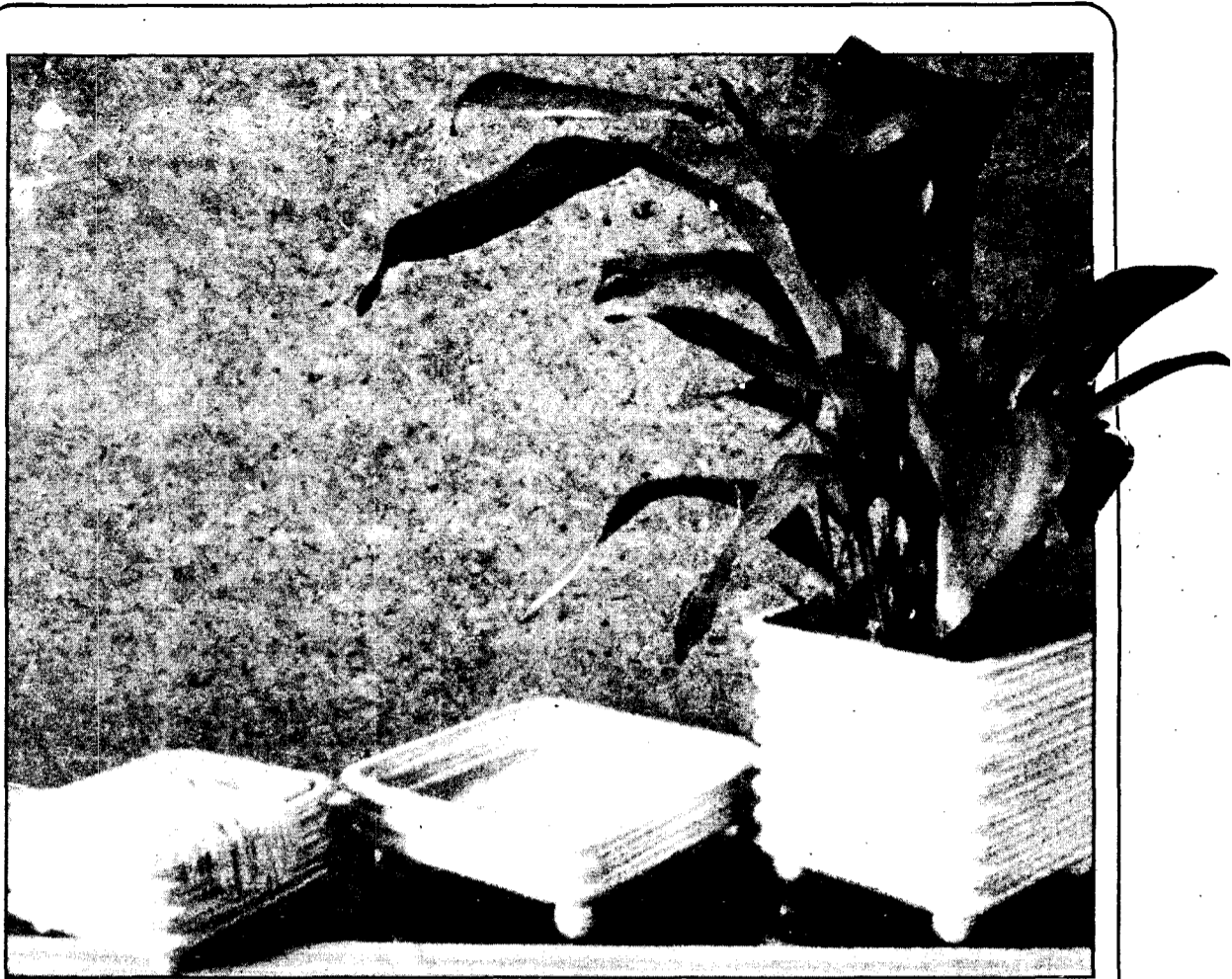
La notícia, que no s'ha divulgat fins ara a causa de les mateixes vacances, ha commogut el món sardanista per les circumstàncies en què s'ha produït, però també i especialment, perquè suposa la pèrdua d'un músic jove que ja havia donat bones mostres de la seva capacitat com a excel·lent intèrpret de flabiol així com en el terreny de la composició musical, on havia fet ja algunes incursions amb resultats ben satisfactoris.

Justament el dia 31 de juliol darrer, Albert Serravinyals donava a conèixer la seva segona sardana durant l'Aplec de Camprodon, titulada "Al mestre Uyà", escrita en memòria del que fou director de la cobla Jovenívola de Sabadell amb motiu d'un homenatge que se li feia.

Des d'aquí volem testimoniar el nostre sentiment per la desaparició d'aquest jove músic de cobla i fer vots perquè el record del seu entusiasme i la seva vocació esperoni els seus companys de la cobla Jovenívola de Sabadell i els permeti de superar aquesta maltempsada que estan patint i que ja es va iniciar l'hiver darrer quan es produïa la mort del director d'aquesta formidable i jove conjunció instrumental, el mestre Salvador Uyà.

Discografia.— Durant aquestes vacances d'estiu s'ha produït l'aparició d'un nou disc de sardanes. Es tracta del dotzè dels testimonis sonors de la gala anual de cloenda del certamen radiofònic que promou Ràdiocadena Espanyola a Catalunya per tal d'escollir "La Sardana de l'Any". Aquest nou enregistrament inclou, doncs, les deu sardanes finalistes de la darrera edició de l'esmentat certamen de popularitat i promoció de les diferents composicions que al llarg de l'any es van incorporant al repertori sardanista. Recordem que la 12ª. Nit de la Sardana, amb l'elecció de "La Sardana de l'Any" va tenir lloc el dia 7 de maig de 1983 al Teatre Cinema Catalunya de Santa Coloma de Farners, sota organització de l'Agrupació Sardanista local, amb la participació musical de les cobles Mediterrània i Els Montgrins.

Josep Ventura

Llar i plantes

"Asfidistra". Fulles de saló

És una planta molt resistent, molt difícil que se'n mori. Encara que actualment és molt escassa, s'ha posat de moda últimament. Tenint-li una mica de cura pot ser molt decorativa i mantenir-se molt verda i brillant.

Tant pot adornar un racó fosc com un lloc molt lluminós. A l'estiu es pot treure a l'exterior, però necessita un lloc ombrejat.

La terra ha de ser molt normal amb sorra i torba.

Es planta a finals de tardor per divisió de les motes.

Cal regar-les regularment dues vegades a la setmana; si fa molta calor, una mica més sovint.

Hi ha dues espècies d'aspidiastres:

Aspidiastra lurida.
Aspidiastra elatier (jaspiada).

Floreix abril-juny, però en molt rares ocasions.

Maria Teresa Dachs

les plantes medicinals d'ús corrent

Alfàbrega (ocimum basilicum L.) - tranquil·litzant, tònic, condiment.
Bolde (pneumus boldus Mol.) - afecions hepàtiques, estomacal.
Camamilla (matricaria chamomilla L.) - estomacal, antiespasmòdic.
Espígol (lavandula spica L.) - digestiu, estimulants, antiespasmòdic.
Eucaliptus (eucalyptus globulus Labill.) - afecions vici respiratòries.
Fariola / timo (thymus vulgaris L.) - antiespasmòdic, antiespasmòdic.
Fenoll / Fonoll (foeniculum vulgare Mill.) - carminatiu.
Llozer (lavrus nobilis L.) - tònic estomacal i carminatiu.
Malves (malva silvestris L.) - tos, inflamacions, refredats.
Malva arrel (althaea officinalis L.) - tos, inflamacions, refredats.
Marialluisa (lippia triphylla Kunth) - estomacal, antiespasmòdic.
Matafaluga / anís verd (pimpinella anisum L.) - carminatiu.
Menta (mentha piperita L.) - tònic, estimulants, estomacal, carminatiu.
Orenge (origanum vulgare L.) - condiment, tònic, digestiu.
Poliol / Fenol (satureja fruticosa Bez.) - estomacal, digestiu.
Romari (rosmarinus officinalis L.) - estimulants, antiespasmòdic, actua sobre la secreció biliar.
Sàlvia (salvia officinalis L.) - febre, reguladora de la menstruació, estimulant, tònic, sense desvetllar.
Tarongina (melissa officinalis L.) - antiespasmòdic, calmant, nervós.
Te negre (thea sinensis Sims.) - estimulants.
Te verd (thea sinensis Sims.) - estimulants.
Til·la / flor de tell (tilia platyphyllos) - secret nervós.
Travallera (centaurea aspera L.) - disminueix el sucre en la sang i cura els diàbtics.

Publicacions

Revista per a la tercera edat

Editat per la Caixa de Pensions, ha aparegut el n.º 0 de la revista "Gent Gran".

"Gent Gran" té com a característica bàsica la participació dels propis lectors, els usuaris dels Esplais, en la confecció de la revista. Aquesta participació queda articulada a dos nivells.

D'una banda, amb la presència de portaveus dels associats en l'equip de redacció al costat dels periodistes professionals i dels representants de l'Obra Social, com a garantia de la receptivitat permanent de la revista envers les col·laboracions procedents dels Esplais;

d'altra banda, amb l'existència d'una comissió del butlletí a cada centre, com a element dinamitzador que ha de senyalar l'obertura de la revista als textos elaborats pels socis.

"Gent Gran" és la peça que eixampla i consolida la idea de vellesa activa.

Escacs

Per Jaume Mora

Jeroglífics

Per Rosa Collell

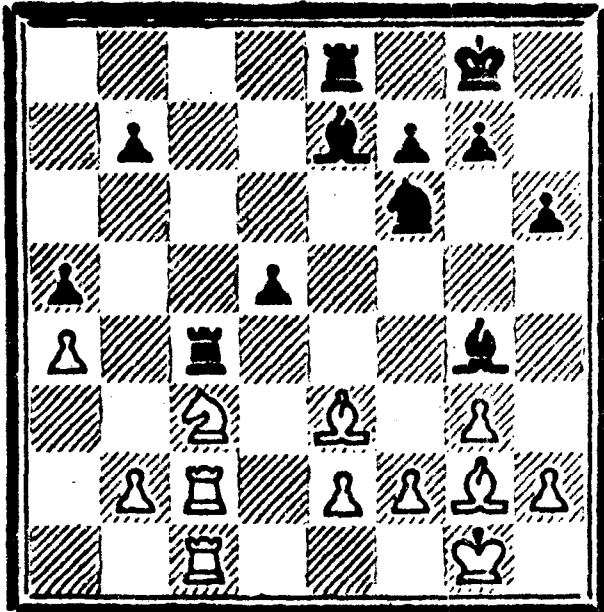
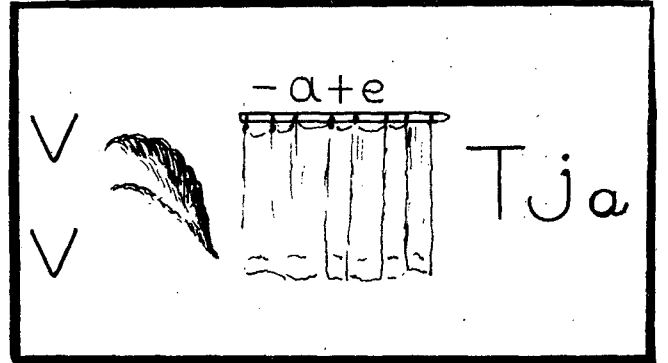

Diagrama 79

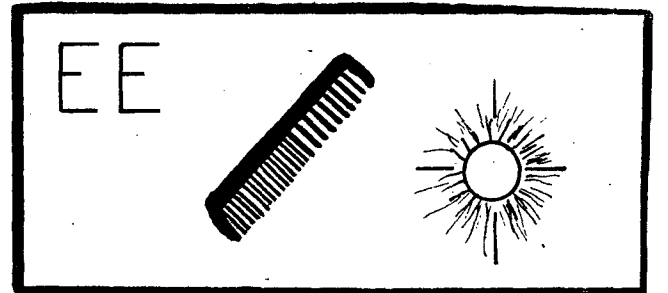
Blanques juguen i guanyen

Aquesta vegada cal endevinar la tercera jugada.

1. ¿Què faig, pare?

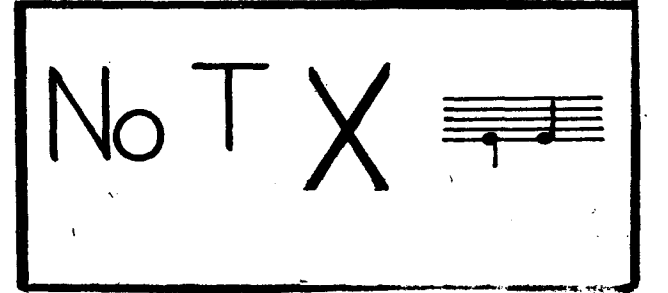
2. ¿És bon xicot?

3. ¿Quantes n'he de prendre?

4. ¿Vindrà en Ramon?

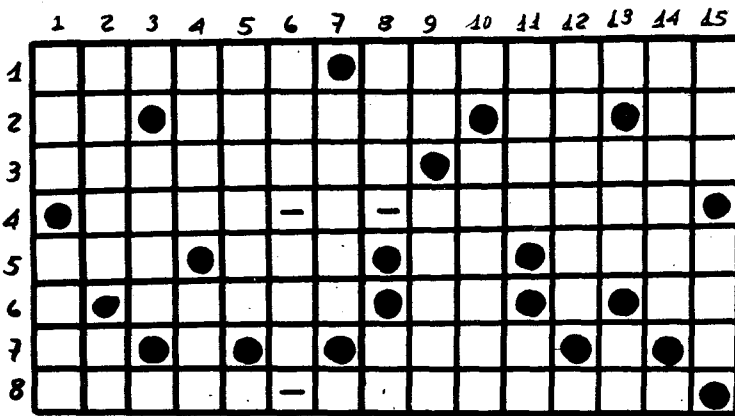

Encreuats

Per Rosa Collell

Horizontals

- Fill d'Aaró, segons Ex. 6, 23 i altres. Apòstol.
- Abreviatura de senyor. Comunitat a la qual Pau va escriure una de les cartes de la captivitat. Consonants. Nota musical.
- Inflamació de l'arteria aorta. Home al qual Eliseu va curar de la lepra.
- El director de Catalunya Cristiana.
- El "tercer" fill d'Adam i Eva. Espinavessa. Pàtria d'Abraham. Mira.
- Vocal. (En castellà, obria. Dígraf català. Conjunció. Cinquanta-cinc.
- Contracció. Consonant. Consonant. Nom de déus molt estès. Déu. U.
- El nou arquebisbe de Tarragona.

- La primera lletra de l'alfabet. Un tribunal romà. Mil.
- Lloc d'arribada dels atletes. (Al revés, privat de la vista.
- Aprimar, afilar. Consonant.
- (Al revés, riu que passa per Torelló, Manlleu... Inscripció sepulcral.
- Poble natal de santa Caterina (Itàlia). Consonant.
- Número. Sa, no malalt.
- Campió. Prendre el nom de Déu en va.
- Consonant. Contar, explicar.
- Títol de l'emperador de Rússia. (Al revés, article.
- Natural d'Irak. Cinquanta.
- Preposició. Híbrid del cavall o somera o d'ase i euga. Quaranta.
- Cognom d'un dels líders del proteccionisme català. Preposició.
- (Al revés prefix que significa nou, recent. El pare del pare o la mare.

Verticals

- Ball popular canari. Excretar suor.
- (En castellà, golfes. Nota musical.
- (En castellà, golfes. Nota musical.

SOLUCIONS:

Escacs

Solució al Diagrama 78

Encreuats

- Horizontals:
- Itamar, Santiago.
 - Sr.Efesis, SR. Re.
 - Aortitis, Naaman.
 - Joan E. Jarque.
 - Set. Am. Ur. Ulla.
 - U. Abra. RR. i. LV.
 - Al. R. P. Baal. X. i.
 - Ramon Torrella.
- Verticals:
- As. Jurar.
 - Troje. La.
 - A. Rota. M.
 - Meta. bO.
 - Set. Am. Ur. Ulla.
 - U. Abra. RR. i. LV.
 - Al. R. P. Baal. X. i.
 - Ramon Torrella.

Jeroglífics

- Ves a la cort i neteja.
- Es pinta sol.
- Només una pastilla.
- No té permís.

Filatèlia

Continua el tema del II Grup de l'Any Sant Compostelà.

El cinquè segell, de valor 8 ptes., color castany verd, correspon a Puento la Reina, també Ponte de Argo o Puento Regina; aquest poble nasqué arran dels pelegrinatges a Santiago. A l'entrada de la vila s'hi troba l'església del Crucificat, pertanyent als templaris i que després passà als sanjoanistes. L'entrada és d'arcs lobulats i arquivoltes de finíssima ornamentació. A l'interior de l'església s'hi troba una escultura de fusta policromada de Santiago, del segle XIV.

El sisè segell, de valor 9 ptes., color malva i verd,

presenta l'església de Santa Maria d'Eunate, obra mestra del romànic del segle XII. És de planta octogonal amb volta morisca i tota ella voltejada per una arqueria de perímetre també octogonal.

El setè segell, de valor 10 ptes., color castany verd fosc, presenta la Creu del Peregrins o de Roncesvalles. Aquesta creu té tres imatges: la Verge asseguda en la clàssica arqueta d'estil gòtic amb el Nen a la falda. A la base, gravada amb caràcters monacals hi ha la següent inscripció: ESTA: OBRA: FIZO: DONNA: PIA: DE: YAURRIETA.

Comença la lliga

Cinc aspirants per a un títol

Barça, Athletic de Bilbao, Real Madrid, Real Sociedad, i Atlético de Madrid aspiren un any més a aconseguir l'anhelat títol de campió de lliga. Aquest cap de setmana ja s'alça el teló. De moment, com cada any, el favorit número 1 és el F.C. Barcelona. La seva superioritat, de moment només teòrica, caldrà ratificar-la en el terreny de joc.

Els aficionats barcelonistes estan, com sempre, il·lusionats. Serà bo, de tota manera, no engrescar-se massa i no fer volar coloms. La lliga és el torneig de la regularitat on es requereix treballar amb tranquil·litat i no posar-se nerviosos quan es té una ensopagada. Aquesta temporada s'ha seguit una política de seny. No s'han fet fixatges, es manté un esquema de joc i els jugadors que acabaren brillantment la temporada passada, tenen una continuïtat. Menotti està demostrant que és un bon psicòleg. Caldrà veure, això no obstant, si sap fer front a les pressions inevitables que es produiran al llarg de la temporada.

L'Athletic de Bilbao és un altre aspirant seriós. La política de la pedrera va donar excel·lents resultats a Clemente l'any passat. Aquesta temporada serà molt més dura per l'equip de San Mamés perquè haurà de jugar la competi-

ció europea. Les seves possibilitats, si no té massa problemes amb les lesions, són considerables.

Lozano, una incògnita

Els homes d'Alfredo Diestéfano aspiren a situar-se altra vegada en un prime pla del futbol nacional i internacional. Es voldran treure el mal gust del final de la temporada passada en què varen arribar a cinc finals i no aconseguiren cap títol. L'equip ha començat malament la temporada, i sembla que alguns jugadors estan amoïnats amb l'entrenador. El rendiment de Lozano és encara una incògnita.

Un altre equip que aspira al títol és la Real Societat. Després d'una darrera temporada en què les coses no sortiren gaire bé a causa de les lesions, la Real vol tornar a ser l'equip compacte i disciplinat que aconseguí dos títols de lliga consecutius.

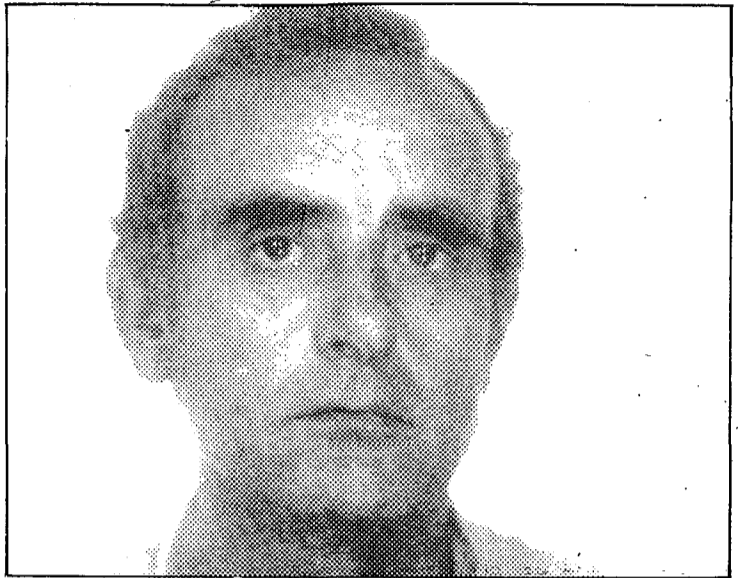
Finalment, cal esmentar també l'Atlético de Madrid. D'ençà de l'arribada de Vicente Calderón a la presidència del club, s'ha tornat a la política de la pedrera. L'equip aconseguí, la temporada passada, la tercera posició i fou el millor de la segona volta de la lliga.

Tomàs Puntí

Cadeca

Viu i directe

Antonio Facerias

El C.F. MUNDIAL és un club molt conegut del barri de Sants. Fou fundat ara fa dotze anys. El seu primer president va ser el senyor Manuel Redrado. Ara ho és el senyor Antonio Facerias que és un fervent col·laborador de CADECA.

De tercera regional, passà a segona, a la temporada 78/79, i continua actualment a la mateixa categoria.

A CADECA hi figuren des de fa temps i en la darrera temporada han quedat subcampions d'alevins, i han marcat 59 gols, el màxim en el seu grup.

Sr. Facerias què és per vostè CADECA?

CADECA, pel C.F. MUNDIAL, representa molts records, ja que amb ells començarem fa 12 anys. Aquest any, en fer un equip infantil, hem volgut inscriure'l a CADECA, perquè es un bon exemple per aquests xicots que comencen.

Els nois pensen com vostè?

Els nois crec que sí, ja que aquest any tenim tres seleccionats i tant ells com la seva família estan molt contents de pertànyer a CADECA.

Nosaltres, ja ho sap, volem fer cultura. Creu aconsellable que el futbol en sigui una via d'introducció?

Crec que CADECA esta fent una bona tasca ja que l'esport fa

cultura i s'ha aconseguit que aquests nois facin millor les coses. Penso que això és fer cultura!

Ha estat content el Mundial que tres jugadors de vostès hagin estat components de la Selecció CADECA?

Per qualsevol president de club és un orgull que els seus jugadors representin la selecció de CADECA i més en aquest cas que crec que el nostre club és ben representatiu.

A on pensa arribar el Mundial? El C.F. Mundial sempre aspi-

ra a arribar al lloc més alt i que l'equip infantil que ens representa a CADECA fos campió del seu grup, que es l'únic trofeu que ens manca per guarnir les nostres vitrines.

Que les seves nobles aspiracions es compleixin, senyor Facerias. Seria bon senyal que l'esport-base va obrint-se camí. CADECA, dintre les seves modestes possibilitats, comparteix els seus bons anhels i farà el possible perquè tot no sigui simple il·lusió sino realitats visibles.

CARVAL

A CASA ESPEREN DANONE

QUESTIÓ DE BON GUST

DIUMENGE 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.30 EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA
11.30 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.15 AQUESTA SETMANA
15.00 NOTÍCIES
15.20 ESTUDI ESTADI-1
15.45 BELFY Y LILLIBIT
16.10 FAMA
17.00 MÓN SUBMARI
18.00 PROXIMAMENT
18.30 BALONCESTO
20.00 LOU GRANT
21.00 NOTÍCIES
21.30 2n. FESTIVAL DE MUSICA HISPANO-PORTUGUESA
22.45 PAUL HOGAN
23.15 ESTUDI ESTADI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

14.00 CAMPEONAT DEL MÓN DE REMO (des de la RFA)
16.45 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
17.45 ESTRENES TVE: "Vacaciones en el infierno" (1979)
19.30 NATACIÓ
22.30 TERRASSA D'ESTIU
21.30 ZARABANDA
21.45 LLARGMETRATGE: "El quinto sello" (1976)
24.00 COMIAT

DILLUNS 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAM I VIURE
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 GALÀCTICA
17.00 MICKY Y DONALD
17.30 3, 2, 1... CONTACTO
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 TELEFILM JOVENIL
19.30 JOCS DEL MEDITERRANI
20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.25 EL IMPERIO MUNROE
22.30 ESPAÑOLES
23.30 TELEDIARI

23.45 JOCS DEL MEDITERRANI
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 CICLE: "L'Hostal"
18.15 LA CUCAFERA
18.45 MIRAMAR ESPORTS

CIRCUIT ESTATAL

19.00 D'ARTACAN
19.30 EVOCACIÓ
20.00 AVUI A LA 2
20.20 TELEDEPORTE
20.50 OPERA COMICA
21.00 SOLO CUANDO ME RIO
21.25 EN PARALELO
22.30 EL MELODRAMA: "Arroz amargo" (1948)
00.15 COMIAT

DIMARTS 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 TERCENCI A LA FRESCA
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 GALÀCTICA: ESTRELLA DE COMBATE
17.00 EL PARADÍS DELS ANIMALS
17.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 UN MÓN PER A ELLS
19.30 NOMS D'AHIR I D'AVUI
20.00 ENCONTRES EN LLIBERTAT
21.00 TELEDIARI
21.25 EL SEU TORN
22.30 LA COMUNITAT
23.30 TELEDIARI
23.45 JOCS DEL MEDITERRANI
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 DIÀLEG
17.45 VEURE MÓN
18.30 RONDALLES
18.45 MIRAMAR ESPORTIU

CIRCUIT ESTATAL

19.00 D'ARTACAN
19.30 ROBINSON
20.00 AVUI A LA 2
20.20 TELEDEPORTE
21.00 HACIA EL AÑO 2000

21.30 FORTUNATA I JACINTA
22.30 L'EDAT D'OR
24.00 COMIAT

DIMECRES 7

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 QUÈ VOL VEURE?
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.00 GALÀCTICA: ESTRELLA DE COMBATE
17.00 EL LLANERO SOLITARIO
17.30 3, 2, 1... CONTACTE
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 NOSOTROS
19.30 VOLTA A CATALUNYA
21.00 TELEDIARI
21.25 SESSIÓ DE NIT: "Los ojos vendados" (1978)
23.30 VOLTA A CATALUNYA
23.40 TELEDIARI
23.44 JOCS DEL MEDITERRANI

23.55 JOCS DEL MEDITERRANI
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 PUNT DE REUNIÓ
17.30 MEMORIA POPULAR
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 MIRAMAR ESPORTIU

CIRCUIT ESTATAL

19.00 D'ARTACAN
19.30 EL CARRO DE LA FARSA
20.00 AVUI A LA 2
20.30 TELEDEPORTE
21.00 DARRERA FRONTERA
22.00 ESTUDI OBERT
24.00 COMIAT

DIJOUS 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 CINCENTIMS DE CULTURA
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA

16.10 GALÀCTICA: ESTRELLA DE COMBATE

17.00 DABADABADA
17.55 CANTINFLAS
18.00 BARRIO SESAMO
18.25 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.30 DE AQUI PARA ALLA
19.30 L'ART DE VIURE
20.30 DOS EN DISCORDIA
21.00 TELEDIARI
21.25 VOLTA A CATALUNYA
21.40 BONA NIT
22.40 EN AQUEST PAÍS
23.30 TELEDIARI
23.45 JOCS DEL MEDITERRANI
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ. (Reposició).
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 PALLASSOS
18.45 MIRAMAR ESPORTIU
19.00 D'ARTACAN Y LOS TRES MOSQUEPERROS
19.30 BAIX LA MUNTANYA
20.00 AVUI EN LA 2
20.30 TELEDEPORTE
21.00 TEMPS DE PAPER
22.00 CINE CLUB: Cicle Raül de la Torre: "Sola" (1976)
24.00 COMIAT

DIVENDRES 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PARLAMENT
14.00 TAULA DE SO
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.25 LA TARDA
16.10 SESSIÓ DE TARDA: "¡Qué alegría, vivir!" (1962)
18.00 BARRIO SESAMO
18.30 LAS FÁBULAS DEL BOSQUE VERDE
19.00 DINS DEL LABERINT
19.30 ESCOLES D'APRENETATGE
20.00 DE PELLÍCULA
20.30 MÉS VAL PREVEURE
21.00 TELEDIARI
21.25 VOLTA A CATALUNYA
21.40 UN, DOS, TRES
23.15 CRIBB
00.15 TELEDIARI
00.30 TESTIMONI
00.35 JOCS DEL MEDITERRANI
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 RAINBOW
17.00 GIMNÀSIA. CAMPIONAT D'EUROPA
18.00 TAUROMAQUIA
19.00 LOS RIVALES DE SHERLOCK HOLMES
20.00 AVUI A LA 2
20.30 LA CLAVE
00.15 COMIAT

DISSABTE 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 BIBLIOTECA NACIONAL
15.00 NOTÍCIES
15.25 DON GATO
15.55 PRIMERA SESSIÓ: "Río grande"
18.00 EL BOIG MÓN DELS PALLASSOS
18.30 ERASE UNA VEZ EL HOMBRE
19.00 VOLTA A CATALUNYA
20.00 LA MÀGIA DE LA DANSA
21.00 NOTÍCIES
21.25 VOLTA A CATALUNYA
21.40 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "A las 9 de la noche" (1967)
00.25 JOCS DEL MEDITERRANI
00.35 COMIAT

SEGONA CADENA

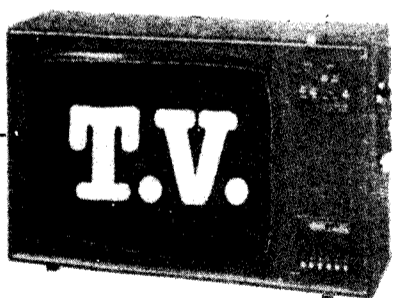
CIRCUIT CATALÀ

10.30 LA CUCAFERA
11.00 PALLASSOS
11.30 A CAN 80
13.00 ALLÓ QUE EL TEMPS NO S'EMPORTA
14.30 RECULL INFORMATIU
15.00 PROGRAMA ESPECIAL TERCER CANAL TV

CIRCUIT ESTATAL

15.30 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
17.30 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA TENNIS
19.00 PELLÍCULES. Cap. 1er.
20.00 MUSICAL EXPRESS
21.00 UN ENCÀRREC ORIGINAL
22.00 XVI FESTIVAL INTERNACIONAL FOLKLORE MEDITERRANI
24.00 COMIAT

Tele-crítica

"Estudio abierto"

Extens "magazine" televisiu, compost bàsicament per entrevistes i "musicals" que es van alternant i que dirigeix i presenta José María Iñigo, veterà en aquestes qüestions. La seva durada de 2 hores, de 10 a 12 de la nit de cada dimecres, el converteix, crec, en el programa més llarg, veritable "marató" per José M.ª Iñigo, tant pel seu llarg muntatge com per la seva conducció. Treball arduós. Amb la dificultat que dues hores de màxima qualitat seran difícils d'aconseguir, però a desgrat d'això, en alguns números obté una qualitat òptima, encara que no sempre sigui possible per les dificultats de tots tipus que es presenten, sens dubte, per poder completar un programa tan extens.

Cenyint-nos ara al programa ofert exactament el dia 3 d'agost, podem destacar el que segueix: presentació habitual; intervenció de Sergio i Estivaliz, esposos en la vida real; música melòdica de gran acceptació. Entrevista al senyor José Antonio Rodríguez Miguel, sociòleg, digna d'interès. L'entrevistat ens assegura que "si hi

hagués sacerdots, no hi hauria necessitat de sociòlegs". I prossegueix: "Els joves vénen a nosaltres, perquè en una societat on s'ha perdut el concepte del que és «sacre», els joves no creuen en els valors transcendents". I continua afirmant: "Nosaltres no podem fer gairebé res".

Després d'aquesta sorprenent declaració, l'interès puja de punt. L'entrevistat expressa algunes de les seves valuoses idees sobre consumisme. En algunes famílies s'han contabilitzat 7 aparells de ràdio-portàtil, en d'altres, tres televisors, etc. A més, molta gent, pel plaer de comprar, compra alguns articles que no els necessita per res. Quant a la Universitat —prossegueix— no és cert que fabriqui "parats". El que passa és que hi ha molta competència. Però els que es preparen bé es col·loquen bé.

Programa que reclama, com volia sant Pau, un esperit obert: "Examineu-ho tot; retingueu allò que és bo".

Joan Sans

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

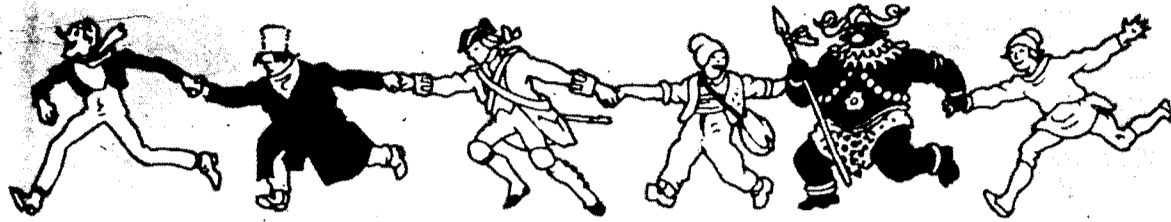
ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

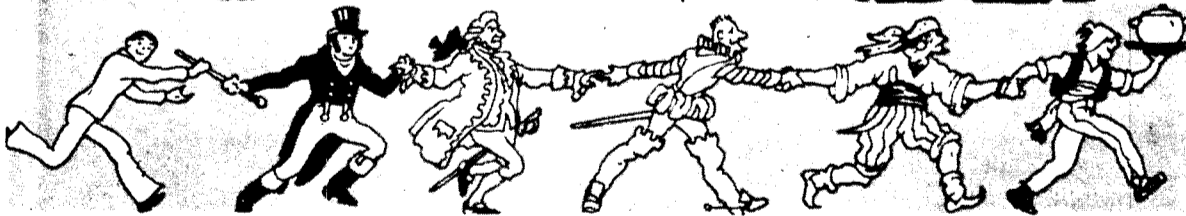
UNS BONS LLIBRES PER A LES VACANCES

JOSEP M. FOLCH I TORRES

aventures **ENCARA MÉS**
extraordinàries d'en

MASSAGRAN

GUIÓ: Ramon Folch i Camarasa. DIBUIXOS: Josep M. Madorell, 30x22,5 cms. 450 ptes. cartoné.

Títols publicats:

"Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN"

"Aventures **ENCARA MÉS** extraordinàries d'en MASSAGRAN"

Publicacions en català i castellà.

EN PREPARACIÓ: "MASSAGRAN i el quadrat màgic". (Desembre 83).

Demaneu-los a la vostra llibreria.

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES D'ENSENYAMENT
MATERNAL - PARVULARI - E.G.B. - B.U.P.

Casp. 79. Barcelona-13 - Tels. 245 72 03 - 04